

NOTA OVER OORLOGSBEHEERSING

Lange tijd koesterde de mens de illusie dat de Veiligheidsraad een instrument van oorlogsbeheersing was. Maar is dit wel zo? Is een Veiligheidsraad, gemanipuleerd door de Amerikaanse power elite niet veeleer een internationaal instituut dat toelatingsbonnetjes aflevert wie wel en wie niet oorlog mag voeren?

1. DE INEENSTORTING VAN DE OUDE WERELDORDE

Wereldvrede is net zo'n utopie als anarchie. Men kan er doodgewoon niet om heen dat oorlog een reeks nuttige functies vervult die vrede niet kan vervullen. In dat opzicht heeft het *Iron Mountain Report* (een hoax!) – zijn cynisme en vele fouten ten spijt – de ogen van velen geopend. Er werden schitterende theorieën rond wereldvrede gebouwd – o.m. door het Boeddhisme, door polemologen, door conflictsociologen, door het SIPRI, door het USIP (*United States Institute of Peace*), door het WCSC (*World Community Service Centre*) – maar allen hebben ze met elkaar gemeen dat ze irrealistisch zijn omdat ze ervan uitgaan dat *op lange termijn* de Verenigde Staten uit hun fouten zullen leren en hun belligerente acties steeds meer zullen reduceren. Hier kan men met John Maynard Keynes opmerken: “In *the long run* we are all death.” Wie op een realistische manier wil nadenken over de reductie van het aantal gegeneraliseerde oorlogsconflicten moet met beide voeten op de grond blijven staan en rekening houden met een keiharde realiteit als die van het Amerikaans militair-industrieel complex en de zeer typische Amerikaanse oorlogseconomie waarin de wapenindustrie, omwille van zijn oververtegenwoordiging binnen de militaire en de economische vleugel van de power elite, een dominerende rol speelt.

Als er tussen 1945 en nu een relatieve lange vrede heeft bestaan in de wereld – op zijn minst één waarbij het niet tot een derde wereldoorlog kwam – dan hebben de UNO en de Veiligheidsraad daarin een rol gespeeld. In feite komt het erop neer dat staten die een oorlog wilden aanzeggen tegen een andere staat of tegen een groep van staten, daarvoor minstens een mandaat behoeften van de Veiligheidsraad. Dat systeem – hoe gebrekkig ook omwille het vetorecht van de Verenigde Staten en de vroegere Sovjet-Unie – heeft er zeker niet voor gezorgd dat oorlogen onmogelijk werden, maar het heeft het aantal oorlogen op zijn minst weten te beperken. Dat was zo tot 2001. Dan zijn de Verenigde Staten zonder mandaat van de Veiligheidsraad een oorlog tegen het terrorisme in Afghanistan begonnen. De postindustriële samenleving was toen echter nog zozeer in shocktoestand door 9/11 dat er toen maar weinig stemmen zijn opgegaan om de States voor dit gedrag te veroordelen. In maart 2003 werd het echter duidelijk dat de Oude Wereldorde, die sinds 1945 gehandhaafd bleef, ten grave werd gedragen. Op 17 maart 2003 hebben de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk en Spanje – later gevolgd door Italië – de Veiligheidsraad een eerste klas begrafenis bezorgd. Het loont de moeite de feiten hier nog even op een rij te plaatsen.

Op 7 maart verklaarden Hans Blix van UNMOVIC en Mohamed ElBaradei van IAEA in de Veiligheidsraad dat Saddam Hussein weldegelijk werk maakte van de vernietiging van wapens, conform met UNO resolutie 1441. De Amerikaanse power elite wilde daar echter niet

van horen en Colin Powell pakte uit met een veel strengere *second draft* van resolutie 1441. Volgens die tweede versie kregen Saddam Hussein en zijn zonen tot 17 maart de tijd om Irak te verlaten, zoniet zou er worden overgegaan tot een oorlog in Irak. De Amerikaanse power elite speculeerde erop dat ze binnen de Veiligheidsraad een meerderheid zou krijgen dat een mandaat voor de Irakoerlog zou goedkeuren. Naast de permanente leden van de Veiligheidsraad (de U.S.A., Frankrijk, China, Rusland en het Verenigd Koninkrijk) zetelden toen ook Angola, Guinea, Syrië, Duitsland, Bulgarije, Spanje, Kameroen, Mexico, Chili en Pakistan. Van Frankrijk, China, Rusland, Duitsland en Syrië was geweten dat ze tegen een *second draft* zouden stemmen die de Verenigde Staten de vrije hand zou geven om Irak binnen te vallen. Anderzijds wist de power elite dat het kon rekenen op Tony Blair (UK), op Jose Aznar (Spanje), op Pakistan en op Bulgarije: Stefan Tavorov had immers verklaard dat "he was prepared to support the draft resolution, adoption of which would be a logical continuation of efforts of the Council to make clear to Iraq that patience was limited." Dat betekende dus dat de Amerikanen erop rekenden dat ze onder de vijf onbesliste leden nog wel drie bondgenoten zouden vinden om met een meerderheid van acht tegen zeven de tweede resolutie te steunen. Daarbij rekenden ze met zin voor overschatting op Mexico en Chili, dus moest de laatste stem van Kameroen, Guinea of Angola komen.

Omdat het militair-industrieel complex inmiddels al alles in gereedheid had gebracht voor de oorlog – later lekte zelfs uit dat het nog vóór de oorlog beslist was dat Halliburton de wederopbouw van Irak zou toegewezen krijgen – was het voor de Verenigde Staten cruciaal de twee mankerende bondgenoten te vinden. Het is bijvoorbeeld geweten dat president Bush na afloop van de Vergadering van de Veiligheidsraad meer dan een vol uur heeft getelefoneerd met Jiang Zemin, de Chinese president, in de hoop China ervan te overtuigen, na een reeks aanlokkelijke beloftes, van kamp te veranderen. Tot grote woede van de power elite startte de Franse minister van Buitenlandse Zaken, Dominique de Villepin, die een zeer hardnekkig tegenstander van een nieuwe oorlog in Irak was, echter op 10 maart met een reeks ontmoetingen met vertegenwoordigers van Kameroen, Guinea en Angola. Rumsfeld die al met het pistool klaarstond om het startschot voor de nieuwe oorlog te geven was in alle staten: waar haalden die verrekte Fransen (die sinds generaal de Gaulle al zo vaak dwars hadden gelegen, toen nog in de Nato) het in hun hoofd de plannen van het grote Amerika te dwarsbomen. En natuurlijk was het Joschka Fischer geweest, die nukkige groene Duitser, die de Fransen had opgestookt. Dus kon Rumsfeld het niet laten te spreken over het oubollige Europa van de Fransen en de Duitsers, en het nieuwe Europa van Spanje, Bulgarije, Tsjechië, Polen, Hongarije, etc. Nog dezelfde dag stuurde de power elite de hondstrouwe Colin Powell naar Guinea voor een onderhoud met Ousseynou Fall, de minister van Buitenlandse Zaken.

Bij dit alles kwam vooral Angola, aan de mouw getrokken door zowel de Amerikanen als de Fransen, tussen hamer en aambeeld te zitten. De Angolese minister van Buitenlandse Zaken Joao Bernardo de Miranda mocht dan wel hebben verklaard: "We are not giving into pressure", als volgende kandidaat voor het voorzitterschap van de Afrikaanse Unie kon het land zich niet de woede van heel Afrika op de hals halen door het Amerikaanse plan te steunen. Het was inderdaad geweten dat vrijwel heel Afrika tegen een invasie in Irak was. Had de Zuidafrikaanse president Thabo Mbeki, ondervoorzitter van de Afrikaanse Unie, niet net gezegd: "We want a peaceful resolution. We would not want to see any kind of war in the Middle East because it would be disastrous for Africa"? Als Angola, net als Kameroen en Guinea de Franse toer op ging konden de Amerikanen het wel schudden met hun invasie in Irak. In Angola speelden vooral conflicterende oliebelangen mee: "The United States is Angola's biggest trading partner and the largest single aid donor. American government assistance to Angola, mainly humanitarian, totalled \$128 million last year. U.S. oil companies like Exxon Mobil are keen to reduce their country's dependence on Middle East oilfields, which could mean big money for Angola, sub-Saharan Africa's second biggest oil producer

after Nigeria. But France's Total FinaElf is also a major player in the country and Angola would not want to jeopardize that relationship either. Nor would it want to alienate old friend and arms supplier Russia, which is backing the anti-war stance on Iraq and which supported the Angolan government during its war against the UNITA rebels" (CNN).

Op 12 maart werd het duidelijk dat Angola de *second draft* van resolutie 4141 niet zou steunen. Niet alleen konden de Amerikanen geen meerderheid krijgen voor hun oorlog, maar zelfs mochten ze die krijgen zouden ze op het veto van Frankrijk en Rusland botsen. Niet van plan de goed geplande oorlog in Irak te laten varen, gooide de power elite het plots over een andere boeg. De tweede versie van 4141 werd teruggetrokken en nu werd de oorspronkelijke resolutie plots anders gelezen. Daarin stond "that **serious consequences** should follow if Iraq refused an immediate and unconditional disarmament of their mass destruction weapons." Bush & Co interpreteerden dat opeens als een UNO-mandaat om ten oorlog te trekken. Hard kon dat echter niet worden gemaakt nadat de Villepin, Fisher en Ivanov alle drie zeer krachtig hadden laten horen dat "serious consequences" onder geen beding een oorlogsmandaat voor de Amerikanen kon zijn. Vanaf nu werd het spel in een deel van Europa opeens – althans verbaal - hard gespeeld: indien Amerika zich niet hield aan de beslissing van de Veiligheidsraad dan zou - bij afwezigheid van een goed geölied Europese leger – er wel eens kunnen worden overgegaan tot obstructie binnen Europa. In plaats van ambassadeurs terug te trekken zou men de internationale overeenkomsten met de U.S.A. inzake het gebruik van havens, wegen en spoorwegen voor Amerikaans militair materiaal, wel eens niet langer kunnen naleven (dreiging door Louis Michel uit België).

Zo hard werd het evenwel niet gespeeld omdat de Europese Unie weer eens hopeloos verdeeld was nu het Verenigd Koninkrijk, Spanje, Italië – op afstand gevolgd door meelopers als Nederland, Denemarken en Portugal¹ – de zijde van de Amerikaanse power elite hadden gekozen, terwijl Frankrijk, Duitsland, België, Finland, Zweden, Oostenrijk, Ierland, Griekenland en Luxemburg tegen iedere oorlogsdeelname gekant waren.

Voor de Europese economie, die geregeld worstelt met overproductie, was een Tweede Golfoorlog problematisch. De Verenigde Staten moesten die oorlog grotendeels financieren via *deficit spending*. Dat zou de Amerikaanse interesten de hoogte injagen (denk aan de positieve multiplicator van de defensie-uitgaven op de basisrente) waardoor de vraag naar dollars zou afnemen en de dollar in waarde zou zakken t.o.v. de euro. Een zwakke dollar impliceert dat de export naar de Verenigde Staten automatisch moet verminderen zodat een eventuele overproductie geen uitweg meer kan vinden naar dat deel van de wereldmarkt.

In zijn toespraak tot de natie, op 17 maart 2003, liet president Bush er geen twijfel over bestaan dat de Amerikanen in hun *War on Terror* weinig anders konden dan de aanbevelingen van de UNO te negeren. Amerika had recht op verdediging indien de veiligheid van zijn burgers bedreigd was, zo luidde het: "The danger is clear: Using chemical, biological or, one day, nuclear weapons obtained with the help of Iraq, the terrorists could fulfil their stated ambitions and kill thousands or hundreds of thousands of innocent people in our country or any other." Zonder daarvoor ook maar het geringste bewijs aan te voeren stelde Bush dat een schurkenstaat als Irak zonder optreden van de "willing nations" zijn massavernietigingswapens – die nota bene nergens warden gevonden – makkelijk aan de terroristen van Al

¹ Merkwaardig is dat van de tien staten die in 2004 lid werden van de EU, de meerderheid één jaar eerder de kant van de Amerikanen koos. Hongarije, Estland, Letland, Litouwen, Tsjechië, Slowakije, en Polen namen allen deel aan de invasie van Irak. Van hen trok enkel Hongarije zich naderhand terug. Bulgarije en Roemenië die pas in 2007 tot de EU toetraden opteerden in 2003 al evenzeer voor een deelname aan de oorlog in Irak. Bulgarije heeft zich inmiddels wel teruggetrokken uit de coalitie.

Qaida zou kunnen slijten. "So the ultimate legitimacy for the war against Iraq, *going without U.N. mandate*, is justified by the efforts of the free world to stop the evil of terrorism." Bovendien, stelde Bush, kwamen de Verenigde Staten en hun bondgenoten naar Irak als de **bevrijders**. Daarbij vroeg hij de Iraakse troepen geen verzet te plegen, de coalitietroepen vrij baan te geven, en niet te strijden "for a dying regime." Alleen indien ze de richtlijnen van de coalitietroepen opvolgden konden de Irakese soldaten vermijden vernietigd te worden. Ook voegde Bush eraan toe dat al wie zou pogen de Irakese oliebronnen te saboteren zich voor de rechtbank zou moeten komen verantwoorden als een oorlogsmisdadiger. Om duidelijk te maken dat het niet om de Irakese olie ging, maar om de wereldvrede, stelde Bush dat de Irakese olievelden na de oorlog zouden behoren tot het Irakese volk en niet tot de dictator en zijn omgeving. Essentieel was dus dat de Amerikanen en hun bondgenoten niet naar Irak kwamen om er oorlog te voeren, maar om er ... vrede te brengen. Daarom zouden zij ook voedsel en medicijnen droppen om te tonen hoezeer zij, Amerikanen, "the main defenders of morality and liberty in the world" begaan waren om het lot van het onderdrukte Irakese volk. En dat volk moest hem, Bush, niet misverstaan. Het ging enkel en alleen om ... **a war for peace**. Zijn laatste woorden waren dan ook: "We are a peaceful people."²

"Intelligence leaves no doubt that Iraq possesses some of the most lethal weapons ever devised," stelde Bush. "We are now acting because the risks of inaction would be far greater. In one year, or five years, the power of Iraq to inflict harm on all free nations would be multiplied many times over. The **security of the world** requires disarming Saddam Hussein now. (...) Waiting to disarm Iraq only after the regime, or terrorists trained by Iraq, strikes first, is suicide not self-defence."

Getrautmatiseerd door 9/11 en geobsedeerd door een *War on Terror* heeft de power elite de Amerikaanse staat verheven tot de *global leader* die vanaf nu boven de UNO en de Veiligheidsraad staat. Dat kan moeilijk anders worden gezien als het einde van de Oude Wereldorde die tussen 1945 en 2003 bestond. In de Nieuwe Wereldorde heeft Amerika geen enkel mandaat meer nodig om waar dan ook te bombarderen of oorlog te voeren. Dat bleek nog maar eens op 9 januari 2007 toen Amerikaanse bommenwerpers geheel onverwacht extremistische moslimmilities in **Somalië** – het enige land ter wereld dat weigerde de UNO conventie voor de Rechten van het Kind te ondertekenen – bombardeerden. Het betrof hier irreguliere troepen (waaronder een meerderheid kindsoldaten) die net daarvoor uit de hoofdstad Mogadishu waren verdreven door het Ethiopische leger. Het Amerikaanse ministerie van Defensie verklaarde dat het om Al Qaida militanten ging en dat het de bedoeling was de terrorist Fazul Abdullah Mohammed, hoog op de FBI lijst van gezochte terroristen, uit te schakelen. Volgens de CIA hield hij zich schuil bij de zich terugtrekkende Islam milities in het zuiden van Somalië. In 1998 was hij – die ooit in Afghanistan werd opgeleid door Al Qaida militanten – betrokken bij de aanslagen op de Amerikaanse ambassades in Dar Es Salaam en Nairobi in Tanzania waarbij 225 mensen omkwamen. De Amerikanen beperkten zich evenwel niet tot raids op moslimmilities, ze bombardeerden ook erg moedig vluchtelingenkampen. Bij de bombardementen in Zuid Somalië stierven 20 mensen, onder wie minstens 14 burgers, en hoewel absoluut niets garandeerde dat één van de gesneuvelden Fazul Abdullah Mohammed was, verspreidde CNN meteen het gerucht dat dit wel het geval was. De interim regering in Mogadishu – weinig meer dan een machteloos marionettentheater dat de wet van de krijgsheren

² Hierover schreef ik: "So not the USA will start this war, it is Saddam Hussein himself who will start it, because the American power elite gave him and his sons 48 hours to leave the country or to face military action, well knowing that earlier on Monday Iraqi Foreign Minister Naji Sabri ruled out the possibility of Saddam relinquishing his power and leaving Iraq. Sabri called Bush a "crazy man" and suggested that Bush step down instead to let the world live in peace."

ondergaat – verklaarde zich tevreden met de gang van zaken. Uit vroegere Franse TV beelden blijkt nochtans dat het weinig waarschijnlijk is dat de Somalische moslim-extremisten ook Al Qaida militanten zijn. In feite betreft het fundamentalisten bij wie de haat tegen de overwegend christelijke milities van Ethiopië zo hoog zit dat hun voornaamste doel het vermoorden van “ongelovigen” is. Voor de reeks van bombardementen – die allicht het moslimterrorisme in Somalië nog meer zullen aanwakkeren – hadden de Amerikanen geen UNO mandaat. Die UNO stond enkel in voor voedseldropping en voor het sturen van troepen van de Afrikaanse Unie naar Somalië.

Men kan er niet om heen dat minstens sinds maart 2003 de UNO niet langer functioneert en dat het de Verenigde Staten zijn, en alleen zij, die bepalen waar tegen wie oorlog kan worden gevoerd. In hun War on Terror gaan zij ervan uit – geheel in de lijn van de neoconservatieve denkbeelden van de politieke vleugel van het militair-industrieel complex - dat zij als *global leader* van absoluut niemand een mandaat behoeven om waar dan ook ter wereld de oorlog aan al dan niet vermeende terroristen te verklaren. 9/11 maakt het de power elite bijzonder makkelijk deze oorlogen te legitimeren. Het volstaat doodgewoon te beweren dat zij die worden aangevallen Al Qaida terroristen zijn, juist als wat beweerd werd van de aangevallen extremisten in Somalië. Daarbij moet men bedenken dat Al Qaida helemaal niet die hiërarchisch gestructureerde eenheid is zoals die wordt voorgesteld door vertegenwoordigers van de power elite. In werkelijkheid gaat het om strijders die destijds in Afghanistan werden opgeleid met het oog op een wereldwijde jihad. Kan er niet worden aangetwijfeld dat het om gevaarlijke terroristen gaat dan is er niets wat er op wijst dat het om goed gestructureerde eenheden zou gaan onder commando van Osama Bin Laden. Dat werd enkel aan de FBI verklaard door ene Jamal al-Fadl, iemand die zelf op de vlucht is voor Osama Bin Laden van wie hij een fortuin afhandig had weten te maken. Van de verhalen als zou Bin Laden en de top van Al Qaida zich hebben verscholen in *high tech bunkers* met ware hotel faciliteiten bleek gewoon niets te kloppen. Toen het Amerikaanse leger die bunkers in Tora Bora op het spoor kwam bleken het gewone wapenopslagplaatsen te zijn. Uiteindelijk blijkt er niet eens zoiets tastbaars te bestaan als Al Qaida, gaat het om versplinterde Islamistische terreurgroepen die aanslagen plegen, en die, omdat ze weten dat Al Qaida sinds 9/11 hét angstsymbool bij uitstek is, die achteraf opeisen in naam van Al Qaida. Wat wel is geweten is dat die versplinterde terreurgroepen zich meer dan eens lieten financieren door Bin Laden.

2. VAN EEN OLIGARGISCHE NAAR EEN DEMOCRATISCHE VEILIGHEIDSRaad

Eigenlijk moet men durven toegeven dat ook vóór de opkomst van de Nieuwe Wereldorde na 9/11 de UNO en de Veiligheidsraad nooit waterdicht hebben gefunctioneerd, noch inzake wapenbeheersing, noch inzake handhaven van iets als wereldvrede. Tussen 1945 en 2006 noteert men niet minder dan 56 internationale oorlogen op de Wikipedia lijst met oorlogen en niet minder dan 103 nationale oorlogen (vaak burgeroorlogen of onafhankelijkheidsoorlogen).³ Naarmate het aantal lidstaten steeg van de oorspronkelijke 51 bij de ondertekening van het Handvest in 1945 tot de 192 van nu (in 1980: 153 lidstaten) evolueerde de Veiligheidsraad binnen de UNO veel meer tot een instelling die mandaten verleende om oorlog te voeren dan tot een instelling die wereldvrede kon handhaven. Met het toestaan van oorlogsmandaten is de Veiligheidsraad blijkbaar niet bijzonder zuinig omgesprongen. Verwonderen moet dat niet, wereldvrede (opgevat als negatieve vrede, dus als afwezigheid van oorlogen in de wereld) is om sociaal-economische redenen een onmogelijkheid. Het Handvest mocht in 1945 in artikel 51 dan wel in een bui van groot naoorlogs optimisme het recht om oorlog te voeren hebben afgeschaft, al gauw moest het de gedachte aan een *bellum justum* weer invoeren. Uiteindelijk heeft de Veiligheidsraad, die in tegenstelling tot de niet-bindende aanbevelingen van de UNO, wel afdwingbare resoluties kon uitvoeren nooit naar behoren gewerkt. Het feit dat de vijf permanente leden – U.S.A., Sovjet-Unie (later Rusland), U.K., Frankrijk en China – wel over een vetorecht beschikten heeft ertoe geleid dat heel wat oorlogen en heel wat structureel geweld mogelijk werden gemaakt. Vooral de Arabische wereld ergerde zich te pletter dat resoluties tegen Israël stevast botsten op een Amerikaans veto, zodat Israël de vrije hand kreeg in het Midden-Oosten. Wel hebben de Verenigde Staten een paar keer druk uitgeoefend op Israël om niet militair op te treden. Dat was bijvoorbeeld nog het geval tijdens de Eerste Golfoorlog toen Saddam Hussein een paar *scud* raketten had afgevuurd naar Israël en toen de Amerikanen, die *Operation Desert Storm* leidden, de Israëlische regering ervan konden overtuigen dat terugslaan zinloos was omdat het tot een gevaarlijke escalatie van structureel geweld kon leiden. Israël overwoog toen effectief een tegenaanval uit de lucht, maar riep zijn vliegtuigen terug toen ze nog boven Israël waren.

Uiteindelijk is de structuur van de Veiligheidsraad meer dan een halve eeuw lang ongewijzigd gebleven en beantwoordt die niet aan de postmoderne realiteit van vandaag. Waarom bijvoorbeeld zetelen het Verenigd Koninkrijk (60,699,000 inwoners) en Frankrijk (60,989,000 inwoners) nog steeds als permanente leden, en bijvoorbeeld niet India (1,103,345,000 inwoners), Indonesië (247,283,000 inwoners), Brazilië (189,113,000 inwoners) of Pakistan (167,636,000 inwoners)? Waarom moeten de 27 landen van de Europese Unie (487,574,000 inwoners) nog steeds apart zetelen en niet als een eenheid? Het antwoord op de laatste vraag lijkt duidelijk: zolang de Europese Unie er niet in slaagt een éénlijnige buitenlandse politiek te voeren, zolang het opgescheept zit met zijn Tony Blairs die in navolging van grote broer Amerika oorlogen verklaren zonder enig mandaat van de Veiligheidsraad, zolang het de nationale soevereiniteit van de lidstaten van de E.U. boven de soevereiniteit van de E.U. zelve plaatst, blijft het binnen de wereldpolitiek een reus op lemen voeten. Het allereerste wat dus zou kunnen worden gedaan is dat de Europese Unie een gezamenlijk lidmaatschap van de UNO op de agenda plaatst en eindelijk eens poogt een tegengewicht te vormen voor de supermogendheid die de Verenigde Staten uiteindelijk geworden zijn.

³ In 1980 had de Nederlandse polemoloog B.V.A. Röling (1980: 237) het over 25 internationale oorlogen sinds 1945 en meer dan 100 burgeroorlogen.

De samenstelling van de huidige Veiligheidsraad beantwoordt hoegenaamd niet meer aan de sterk geëvolueerde postmoderne samenleving van vandaag. De Veiligheidsraad telt nog steeds vijftien leden, met vijf permanente leden die een vetorecht hebben en (sinds 1966) 10 niet permanente leden die gedurende twee jaar zetelen.⁴ De vijf permanente leden zijn nog steeds de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog, toevallig alle vijf nucleaire mogendheden. Nog toevallig zijn de vijf permanente leden ook de vijf grootste wapenleveranciers in de wereld. Van de niet-permanente mogendheden zijn er vier die over nucleaire wapens beschikken: India, Pakistan, Noord-Korea en Israël (al heeft deze laatste dit nooit zelf toegegeven). Het valt op dat meerdere grote staten met een bevolking van meer dan 100 miljoen inwoners maar erg sporadisch in de Veiligheidsraad zetelden: Indonesië (247,383,000 inwoners) maar vier keer; Bangladesh (148,994,000) maar vier keer, Nigeria (133,519,000 inwoners) maar zes keer, wat bijvoorbeeld minder is dan Nederland (16,534,000 inwoners) en België (10,368,000 inwoners) die elk vier keer zetelden, of dan Frankrijk (60,989,000 inwoners) en het Verenigd Koninkrijk (60,699,000 inwoners) die permanent zetelden. Voorts was de vertegenwoordiging van de Afrikaanse staten steeds zwaar ondermaats. Van een ernstige representativiteit is dus nauwelijks sprake geweest.

Er zijn in 2004, vooral op vraag van Duitsland, Japan, Brazilië en India, voorstellen geweest om het aantal permanente leden van de Veiligheidsraad op te trekken van vijf naar tien, maar uiteindelijk is daar niets van in huis gekomen. Een nieuwe samenstelling van de Veiligheidsraad is nochtans wenselijk indien men die effectief wil laten werken. De huidige samenstelling lijkt totaal **ondemocratisch** vermits de vijf permanente leden maar een goed kwart (28.67 %) van de huidige wereldbevolking vertegenwoordigen. Uiteindelijk hebben Indië met meer dan een miljard inwoners, Afrika (54 staten) met 920 miljoen inwoners, en Midden- en Zuid Amerika (36 staten) met 320 miljoen inwoners geen enkele mandaat binnen de permanente vertegenwoordigers. **De Veiligheidsraad is dus weinig meer dan een goed in stand gehouden oligarchie** waar 5 staten op grond van een oorlogsverleden dat ondertussen zes decennia oud is met hun vetorecht de rest van de wereld voor schut kunnen zetten. Als men dan toch een vetorecht wil toekennen dat moet dat, binnen een democratisch bestel, minstens gaan naar een groep van staten die minstens tweederden van de wereldbevolking vertegenwoordigen en waar het aantal veto's tweederden van alle geformuleerde veto's bedraagt (vergelijkbaar met de **tweederden meerderheid** volgens GW art. 137-138 vereist voor een grondwetsherziening).

Opdat het geheel werkzaam zou blijven moet het aantal permanente leden van de Veiligheidsraad allicht niet meer dan tien bedragen (cijfer dat in 2004 op zijn minst al in overweging werd genomen). Maar hoe kan men met amper tien leden minstens tweederden van de wereldbevolking vertegenwoordigen? De beste manier daartoe is de 27 lidstaten van de Europese Unie als één groep te beschouwen, de 53 lidstaten van de Afrikaanse Unie als een tweede groep. Mochten er problemen rijzen tussen één of meer leden van de twee supranationale soevereiniteiten (E.U. en A.U.) dan worden de belligerente leden apart gehoord en worden ze niet vertegenwoordigd door de groep. Die werkwijze zou zowel de Europese Unie als de Afrikaanse Unie ertoe dwingen eindelijk eens werk te maken van een gezamenlijke buitenlandse politiek. Wie hen in de Veiligheidsraad zal vertegenwoordigen kan het voorwerp uitmaken van bijvoorbeeld een democratische stemming in het Europees Parlement of in de Afrikaanse Vrede en Veiligheidsraad (blijkbaar

⁴ Jaarlijks kiest de Algemene Vergadering van de UNO vijf nieuwe niet-permanente leden ter vervanging van vijf andere die reeds twee jaar zetelden. Bij deze verkiezingen waren Japen en Brazilië 18 keer lid van de Veiligheidsraad; Argentinië 16 keren; Canada, Colombia, India, Italië en Pakistan 12 keren; België, Nederland, Polen en Panama 9 keren. In totaal zetelden 120 van de 193 leden van de UNO minstens één keer in de Veiligheidsraad. Verrassend is wel dat Indonesië met bijna een kwart miljard inwoners en Bangladesh met bijna 150 miljoen inwoners maar vier keer zetelden in de Veiligheidsraad.

hebben de Afrikanen beter werk gemaakt van een buitenlandse eenheidspolitiek dan de Europeanen met hun slippendragende Tony Blairs).

Op basis van de bevolkingscijfers zou men tot de volgende 10 leden moeten komen: 1. China (1,318 mln inwoners), 2. India (1,133 mln), 3. Afrikaanse Unie (887 mln), 4. Europese Unie (488 mln), 5. Verenigde Staten (300 mln), 6. Indonesië (247 mln), 7. Brazilië (189 mln), 8. Pakistan (168 mln), 9. Bangladesh (149 mln), en 10. Russische Federatie (143 mln). Een derwijze samengestelde Veiligheidsraad zou 5 miljard burgers op een wereldpopulatie van 6.5 miljard vertegenwoordigen (76.50 %). Omdat heel wat oorlogen religieuze conflicten zijn loont het ook de moeite dat er geen onevenwicht is in de vertegenwoordiging van de godsdiensten is – zoals thans het geval is – binnen het geheel van permanente leden van de Veiligheidsraad.

TABLE 1.A: How representative are Religions in a Security Council with 10, incl. Bangladesh and excl. Japan. Figures for 2005 in millions

	<i>Roman Catholics</i>	<i>Protestants</i>	<i>Muslims</i>	<i>Judaism</i>	<i>Buddhists</i>	<i>Taoists</i>	<i>Hindus</i>	<i>Sikhism</i>	<i>Jainism</i>	<i>Orthodox</i>
China	9.8	15.7	18.7	0.0	104.5	13.3	0.1	-	-	-
India	17.1	7.6	138.2	0.0	7.6	...	827.6	19.2	4.2	-
A.U.	136.6	160.1	402.0	0.1	0.1	-	2.0	0.1	-	-
E.U.	217.7	107.2	14.3	1.5	1.5	-	1.4	0.2	-	..
U.S.A.	76.9	162.7	4.5	5.3	3.0	-	1.5	0.4	-	1.1
Indonesië	7.4	14.3	212.4	0.0	2.1	-	4.8	-	-	-
Brazilië	136.9	27.9	0.7	0.0	0.2	-	0.0	-	-	-
Pakistan	1,3	1.4	163.0	0.0	0.2	-	3.3	-	-	-
Bangladesh	0.3	0.3	123.7	0.0	0.1	-	14.4	-	-	-
Rusland	0.8	0.4	21.5	0.1	0.7	-	0.1	-	-	85.0
<i>Total</i>	<i>604.8</i>	<i>497.6</i>	<i>1,099</i>	<i>7.0</i>	<i>120.0</i>	<i>13.3</i>	<i>855.2</i>	<i>19.9</i>	<i>4.2</i>	<i>86.1</i>
%	59.36	83.93	72.17	47.95	28.86	?	90.60	86.52	100.0	39.14
	1,018.9	592.9	1,522.8	14.6	415.8	?	943.9	23.0	4.2	220.0

TABLE 1.B: How representative are Religions in a Security Council with 10, incl. Japan and excl. Bangladesh. Figures for 2005 in millions

	<i>Roman Catholics</i>	<i>Protestants</i>	<i>Muslims</i>	<i>Judaism</i>	<i>Buddhists</i>	<i>Taoists</i>	<i>Hindus</i>	<i>Sikhism</i>	<i>Jainism</i>	<i>Orthodox</i>
China	9.8	15.7	18.7	0.0	104.5	13.3	0.1	-	-	-
India	17.1	7.6	138.2	0.0	7.6	...	827.6	19.2	4.2	-
A.U.	136.6	160.1	402.0	0.1	0.1	-	2.0	0.1	-	-
E.U.	217.7	107.2	14.3	1.5	1.5	-	1.4	0.2	-	..
U.S.A.	76.9	162.7	4.5	5.3	3.0	-	1.5	0.4	-	1.1
Indonesië	7.4	14.3	212.4	0.0	2.1	-	4.8	-	-	-
Brazilië	136.9	27.9	0.7	0.0	0.2	-	0.0	-	-	-
Pakistan	1,3	1.4	163.0	0.0	0.2	-	3.3	-	-	-
Rusland	0.8	0.4	21.5	0.1	0.7	-	0.1	-	-	85.0
Japan	0.5	0.5	0.1	-	90.5	-	...	-	-	-
<i>Total</i>	<i>605.0</i>	<i>497.8</i>	<i>975.4</i>	<i>7.0</i>	<i>210.4</i>	<i>13.3</i>	<i>855.2</i>	<i>19.9</i>	<i>4.2</i>	<i>86.1</i>
%	59.80	83.96	64.50	47.95	50.60	?	90.60	86.52	100.0	39.14
	1,018.9	592.9	1,522.8	14.6	415.8	?	943.9	23.0	4.2	220.0

Uit Tabel 2.A blijkt dat bij een dergelijke samenstelling van de permanente leden van de Veiligheidsraad de meest pacifistische van alle godsdiensten, het Boeddhisme, met zijn 28.86 % zwaar ondervertegenwoordigd is. Dit zou niet het geval zijn indien men Japan (127 mln inwoners van wie 90 mln Boeddhist) de plaats liet innemen van Bangladesh. Eén van de redenen daarvoor is dat de **CPI-index** van Bangladesh bedroevend laag is (2.0), bij de laagste ter wereld, terwijl die van Japan erg hoog is (7.6), bij de hoogste ter wereld. Wat is trouwens die jaarlijkse CPI-index? Het is een maatstaf tussen 0 en 10, berekend door de NGO *Transparency International*, met zetel te Berlijn, om na te gaan hoe corrupt een land is. "The index defines corruption as the abuse of public office for private gain and measures

the degree to which corruption is perceived to exist among a country's public officials and politicians. It is a composite index, drawing on 12 polls and surveys from 9 independent institutions, which gathered the opinions of businesspeople and country analysts. Only 163 of the world's 193 countries are included in the survey, due to an absence of reliable data from the remaining countries. The scores range from ten (squeaky clean) to zero (highly corrupt). A score of 5.0 is the number Transparency International considers the borderline figure distinguishing countries that do and do not have a serious corruption problem."

De gewogen CPI van de permanent zetelende leden van de huidige Veiligheidsraad (USA 7.3, UK 8.6, Frankrijk 7.4, Rusland 2.5 en China 3.3) bedraagt voor 2006 **4.21** tegen **4.37** in 2002. Indien men die permanente leden gaat uitbreiden tot tien waarbij Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk vervangen worden door een vertegenwoordiger van de Europese Unie (27 staten i.p.v. 2), en waarbij de Afrikaanse Unie (53 staten), India, Indonesië, Pakistan, Brazilië en Japan de nieuwe leden zijn, dan zakt die gezamenlijke CPI index van 4.21 naar **3.77** voor 2006 (van 4.37 naar **3.75** voor 2002). Dat komt voornamelijk omdat de CPI voor de Afrikaanse Unie nu nog veel te laag is, amper 2.67 (zie Tabel 2.C voor berekening); ook omdat de CPI van de Europese Unie met een gemiddelde van 6.65 (zie Tabel 2.B voor berekening) lager is dan die van Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk nu; en dan komt dat ook omdat de CPI van de overige nieuw voorgestelde permanente leden vrij laag is (3.3 voor India, 2.4 voor Indonesië, 3.3 voor Brazilië, 2.2 voor Pakistan, en 7.6 voor Japan) op één uitzondering na (Japan) lager is dan het gemiddelde van de vijf permanente leden van nu. Kortom, wat men wint aan democratisch gehalte – een vertegenwoordiging van **75.49 %** van de wereldbevolking i.p.v. **28.68 %** bij de huidige samenstelling van de permanente leden van de Veiligheidsraad – verliest men ten dele aan betrouwbaarheid (CPI van 3.77 i.p.v. 4.21).

Eigenlijk zou men de CPI moeten kunnen gebruiken als een drukmiddel binnen de Veiligheidsraad. Daartoe zou allereerst vereist zijn dat de studiedienst van de UNO zelf overgaat tot de becijfering van een betrouwbare CPI per land. Men zou dan bijvoorbeeld kunnen stellen dat enkel die landen zich kandidaat kunnen stellen te zetelen als **niet-permanent lid** als hun CPI hoger is dan 5. Voor de aanduiding van de vertegenwoordiger van de Europese Unie als permanent lid van de Veiligheidsraad zou men b.v. enkel die lidstaten kunnen laten meestemmen met een CPI hoger dan 5 [dat zou betekenen dat Italië (4.9), Tsjechië (4.8), Litouwen (4.8), Slowakije (4.7), Letland (4.7), Griekenland (4.4), Bulgarije (4.0), Polen (3.7) en Roemenië (3.1) voorlopig niet kunnen meestemmen; het zou ook een ernstige incentive zijn om de corruptie binnen de Europese Unie drastisch te verlagen]. Voor de Afrikaanse Unie zou men enkel die lidstaten kunnen meestemmen wie hun vertegenwoordiger als permanent lid binnen de Veiligheidsraad wordt op voorwaarde dat ze een CPI van 3 hebben. Van de andere voorgestelde permanente leden zou men Indonesië (2.2), Pakistan (2.4), Rusland (2.5), Brazilië (3.3), China (3.3) en Indië (3.3) kunnen verplichten binnen de tien jaar hun CPI op te trekken tot 5 onder druk dat ze bij een niet-realiserings daarvan hun plaats als **permanent lid** zouden verbeuren.

TABLE 2.A : Population and Corruption Perception Index of 10 Proposed Security Council Members with Veto Right

CPI = Perception Index of Transparency (rank on 102 in 2002, on 165 in 2006)			
Country	Population on 11 Jan 2007	CPI-index 2002	CPI-index 2006
China	1,318,072,951	3.5 (59)	3.3 (70ex)
India	1,103,344,747	2.7 (71)	3.3 (70ex)
African Union (53 states ^o)	887,253,860	2.59*	2.67*
European Union (27 states)	487,574,358	7.11**	6.65**
United States	299,880,263	7.7 (16)	7.5 (20)
Indonesia	232,073,071	1.9 (96)	2.4 (130)
Brazil	189,112,503	4.0 (45)	3.3 (70ex)
Pakistan	167,635,894	2.6 (77)	2.2 (142)
Russia	142,613,978	2.7 (71)	2.5 (121)
Japan	127,477,091	7.1 (20)	7.6 (17)
Total	4,935,357,033 (75.18 %)	3.75¶	3.78¶
WORLD	6,564,503,633		

Population Source: <http://www.xist.org/earth/population1.aspx> figures for January 11, 2007 – CPI Source for year 2006 as calculated by Transparency International: <http://www.infoplease.com/ipa/A0781359.html> The CPI for the African Union (*), for the European Union (**), and for the 10 selected members was calculated as a pondered average with the population as pondering coefficient. ^o Remark that Morocco and the Western Sahara are no members of the African Union, due their conflict. All other African states are member of the African Union. Remark that at least 20 of the 53 members of the African Union have a CPI-index under 2.5. In the European Union the lowest CPI index is 3.1 (Romania). ¶ = CPI for the 10 members calculated as a weighted average.

TABLE 2.B : The Corruption Perception Index of the 27 members of the E.U. and average CPI for the Union

CPI = Perception Index of Transparency (rank on 102 in 2002, on 165 in 2006)					
World rank qua population	Country	Area in m ²	CPI index 2006	Population on January 11, 2007	Rank on 165
14.	Germany	357021	8,0	82413583	16
21.	France	54703	7,4	60988799	18
22.	United Kingdom	24482	8,6	60698888	11
23.	Italy	30123	4,9	58145805	45
30.	Spain	504782	6,8	40425611	23
32.	Poland	312685	3,7	38526680	61
50.	Romania	2375	3,1	22289400	84
59.	Netherlands	41526	8,7	16534190	9
74.	Greece	13194	4,4	10698231	54
75.	Portugal	92391	6,6	10626059	26
76.	Belgium	30528	7,3	10386202	20
78.	Czech Republic	78866	4,8	10232208	46
82.	Hungary	9303	5,2	9968139	41
86.	Sweden	449964	9,2	9024224	6
91.	Austria	8387	8,6	8196779	11
97.	Bulgaria	11091	4,0	7351783	57
109.	Denmark	43094	9,5	5460172	4
110.	Slovakia	48845	4,7	5443762	49
112.	Finland	338145	9,6	5235245	1
124.	Ireland	7028	7,4	4086937	18
130.	Lithuania	652	4,8	3580218	46
142.	Latvia	64589	4,7	2266676	49
146.	Slovenia	20273	6,4	2009815	28
151.	Estonia	45226	6,7	1319851	24
159.	Cyprus	925	5,6	786499	37
166.	Luxembourg	2586	8,6	477499	11
172.	Malta	316	6,4	401103	28
	European Union	2,593,100	6,65	487,574,358	-

TABLE 2.C : The Corruption Perception Index of the 53 members of the African Union and average CPI for the Union

CPI = Perception Index of Transparency (rank on 102 in 2002, on 165 in 2006)

<i>World rank qua population</i>	<i>Country</i>	<i>Area in m²</i>	<i>CPI index 2006</i>	<i>Population on January 11, 2007</i>	<i>Rank on 165</i>
9.	Nigeria	923768	2,2	133519141	142
15.	Egypt	1001450	3,3	79616982	70
16.	Ethiopia	1127127	2,4	75691358	130
20.	Congo, Dem. Rep. of the	2345410	2,2	63677729	142
27.	South Africa	1219912	4,6	44094177	51
29.	Sudan	2505810	2,0	41792391	156
33.	Tanzania	945087	2,9	37807730	93
34.	Kenya	58265	2,2	35179472	142
37.	Algeria	2381740	3,1	33142522	84
39.	Uganda	23604	2,7	28698187	105
49.	Ghana	23946	3,3	22654856	70
54.	Mozambique	80159	2,8	19830157	99
56.	Madagascar	58704	3,1	18893399	84
57.	Cote d'Ivoire	32246	2,1	17844350	151
58.	Cameroon	47544	2,3	17527754	138
62.	Burkina Faso	2742	3,2	14123515	79
65.	Malawi	11848	2,7	13177702	105
66.	Niger	1267000	2,3	12718481	138
68.	Angola	1246700	2,2	12284175	142
69.	Zimbabwe	39058	2,4	12276922	130
70.	Senegal	19619	3,3	12135439	70
71.	Mali	1240000	2,8	11879770	99
72.	Zambia	752614	2,6	11630338	111
79.	Tunisia	16361	4,6	10228278	51
81.	Chad	1284000	2,0	10098265	156
83.	Guinea	245857	1,9	9824980	160
87.	Somalia*	637657	1,5	8996907	164
88.	Rwanda	26338	2,5	8759370	121
90.	Burundi	2783	2,4	8248345	130
93.	Benin	11262	2,5	7976448	121
103.	Sierra Leone	7174	2,2	6078284	142
105.	Libya	1759540	2,7	5972517	105
107.	Togo	56785	2,4	5628506	130
114.	Eritrea	12132	2,9	4849515	93
121.	Central African Republic	622984	2,4	4338171	130
128.	Congo, Rep. of the	342	2,2	3753213	142
132.	Mauritania	1030700	3,1	3225775	84
135.	Liberia*	11137	1,5	3120982	164
144.	Namibia	825418	4,1	2050524	55
145.	Lesotho	30355	3,2	2017412	79
147.	Gambia, The	113	2,5	1666215	111
148.	Botswana	60037	5,6	1639486	37
149.	Guinea-Bissau	3612	...	1457813	...
150.	Gabon	267667	3	1440954	90
152.	Mauritius	204	5,1	1246207	42
153.	Swaziland	17363	2,5	1134952	121
155.	Trinidad and Tobago	5128	3,2	1060939	79
162.	Comoros	217	...	701434	...
164.	Equatorial Guinea	28051	2,1	545964	151
165.	Djibouti	23	...	491727	...
171.	Cape Verde	4033	...	422404	...
197.	Seychelles	455	3,6	81726	63
	AFRICAN UNION	24,322,081	2.67	887,253,860	-

*Countries with name in **bold** have a too low CPI index*

Een Veiligheidsraad met 10 permanente leden die driekwart van de wereldbevolking vertegenwoordigen en waarbij hun vetorecht maar geldt als er minstens zeven van de tien permanente leden alzo beslissen, zou in elk geval beter zijn gewapend tegen de beheersing van het oorlogsgeweld als thans het geval is. Daarbij zou men ook eens komaf maken met

een structuur die nog dateert van na de Tweede Wereldoorlog. Bindende resoluties waarbij een mandaat wordt gegeven om via structureel conrageweld een oorlogsdreiging te keren zouden maar mogen worden uitgevaardigd indien tweederden van de twintig leden (tien permanente en tien niet-permanente), dus minstens veertien leden, ermee instemmen.

De kans dat er ooit een democratischer Veiligheidsraad komt in de hier voorgestelde zin is bitter klein. De Amerikaanse power elite zal allicht nooit dulden dat haar positie binnen de Veiligheidsraad wordt verzwakt. Ook de Britten en de Fransen zullen allicht op hun strepen staan en het status-quo bepleiten. Maar zonder grondige wijziging van de Veiligheidsraad komt er geen garantie voor oorlogsbeheersing. Bovendien riskeert men nog steeds dat, zelfs mocht een democratischer structuur van de Veiligheidsraad *ad impossibile* worden aanvaard, de Amerikaanse power elite met de besluiten van die nieuwe Veiligheidsraad gewoon geen rekening houdt. En ook binnen de Europese Unie kunnen er nog steeds nieuwe Tony Blairs – uit nostalgie voor een groots verleden - opstaan die zonder mandaat van de Veiligheidsraad ten oorlog willen trekken. Onbegrijpelijk is wel dat het fiere Albion Tony Blair niet electoraal heeft afgestraft voor zijn kolossale blunder. Uiteindelijk baseerde hij zich voor zijn beslissing Britse troepen naar de Golf te sturen op een doodgewone studentenscriptie die het had over massavernietigingswapens in Irak. Deze wapens hebben niet bestaan, zijn nooit ergens gevonden geworden, maar dat heeft er Blair niet van weerhouden om zijn Britse troepen in Zuid Irak te behouden. Uiteindelijk is hij, net als de Amerikaanse power elite, ten strijde getrokken zonder het geringste UNO mandaat. Het feit dat Blair daarvoor geen toestemming behoefde van het parlement – iets wat de Amerikaanse power elite wel behoefde van het Congres – maakt zijn blunder des te pijnlijker. Zolang Europa duldt dat staatshoofden binnen de Europese Unie ten oorlog kunnen trekken zonder de geringste inspraak van de vertegenwoordigers van het volk, zal een gezamenlijke buitenlandse politiek altijd illusoir blijven. Een Europese Unie die niet eens een geschreven grondwet heeft, die niet constitutioneel kan verhinderen dat nationale leiders naar eigen goeddunken oorlog kunnen voeren, kan nimmer voor enig tegenwicht zorgen tegen het Amerikaans militair-industrieel complex dat zich grotendeels laat leiden door de desiderata van de Amerikaanse wapenindustrie.

3. DE UNO ALS WERELDPOLITIE & VREDESMACHT

De Tweede Golfoorlog heeft duidelijk gemaakt dat de UNO machteloos is wanneer grote mogendheden wars van ieder mandaat van de Veiligheidsraad ten oorlog trekken. Uiteindelijk zijn veel van de UNO resoluties zo goed als niet afdwingbaar. Na de Val van de Muur is daarbij een probleem gerezen. Voorheen waren er twee soorten wereldpolitie, een kapitalistische en een communistische en had geen van beide echt vrije hand, moest de ene altijd rekening houden met een tegenzet van de andere. Sinds 1991 bestaat die situatie niet langer en treedt Amerika overal in de wereld op als was het een heuse wereldpolitie. Onder George W. Bush werd het zelfs een **land met een missie**. Zo'n situatie beschreef de Nederlandse polemoloog B.V.A. Röling reeds lang geleden als volgt: "Geen staat is gevaarlijker dan een staat met een heilsleer, dan een staat die zich geroepen voelt een historische missie ten bate van anderen te vervullen. Zo'n staat ziet gemakkelijk zo'n taak als legitimatie van overheersing" (1981: 224). Historisch gezien was dit tijdens de 19de eeuw het geval met de koloniserende mogendheden in de toegeëigende kolonies. Sinds de Val van de Muur is dit nog duidelijker het geval met de Amerikaanse power elite die zich tot taak gesteld heeft dat de Verenigde Staten een **heilsleer** moeten uitdragen, die van de liberale markteconomie. Als wereldpolitie is Amerika doodgewoon een farce. Van een politie mag men op zijn minst verwachten dat ze onpartijdig is en dat ze niet overal oorlog begint te stoken. De wereldpolitie die de power elite op de been heeft gebracht is **partijdig**, dient uitsluitend het eigenbelang, heeft niet het geringste respect voor niet-westerse culturen, is een permanente bedreiging voor de wereldvrede en wordt uiteindelijk gecommandeerd door de wapenboeren en hun gewezen generaals en admiraals binnen het militair-industrieel complex. Dat soort wereldpolitie, met het grootste nucleair wapenarsenaal ter wereld, is bijzonder slecht geplaatst om ontwapening en wereldvrede te bepleiten. Het is één van de meest flagrante wantoestanden in de postmoderne samenleving.

Diezelfde wereldpolitie ontsnapt ook aan iedere externe controle, zeker aan die van de UNO en zijn Veiligheidsraad in de huidige vorm. Daarnaast trekt die wereldpolitie ook nog eens aan de touwtjes van een NATO die na de Val van de Muur eigenlijk geen reden van bestaan meer heeft. Zoveel is duidelijk: indien men het structurele oorlogsgeweld in de wereld wenst te beteugelen dan hebben we een **onpartijdige wereldpolitie** nodig die streeft naar oorlogsbeheersing. Eigenlijk zou de UNO zo'n wereldpolitie moeten zijn. Jammer genoeg heeft ze daarvoor een budget dat veel te klein is. In een interview aan *AG Friedensforschung an der Uni Kassel* verklaarde Norman Paech (gerenommeerd specialist in volkenrecht): "Man muß wissen, daß das (...) Budget der UNO nicht größer ist als das der Polizei von New York. Mit solch einem Budget kann man diese Weltaufgaben nicht durchführen, besonders, wenn ein Drittel des geplanten Budgets schlichtweg nicht gezahlt wird. Das ist ein ganz zentrales Problem. Man kann nicht die UNO auf der einen Seite austrocknen, um auf der anderen Seite darüber zu schimpfen, daß sie ineffektiv ist." Hoewel de UNO daarover zeer discreet is, is toch geweten dat dit budget amper \$ 6 mld bedraagt, dat is éénhonderdste van wat de Verenigde Staten uitgeven aan defensie-uitgaven, en éénhonderdvijftigste van wat de wereld aan defensie uitgeeft. Of anders gesteld: **de wereld geeft honderdvijftig keer meer uit aan middelen om oorlog te voeren dan aan middelen om de internationale vrede te bewaren.**⁵

⁵ Volgens berekeningen van de CIA werd er in 2005 in de wereld voor \$ 899,235,600,000 US uitgegeven aan defensie. Daarvan nemen de Verenigde Staten ongeveer de helft voor hun

Momenteel is de UNO bijzonder zwak geplaatst om effectief aan **oorlogsbeheersing** te doen. Bij grote internationale conflicten is de UNO herhaaldelijk tekort geschoten bij eigen tussenkomsten. Voorbeelden zijn de genocide in Rwanda van 1994, de tweede Congo-oorlog (1998-2002), de slachtpartijen in Srebrenica in 1995, Darfoer, etc. Uiteindelijk is de troepenmacht waarover de UNO kan beschikken (zie Tabel 4) veel te beperkt om efficiënt te kunnen optreden. Een troepensterkte van 70,000 is inderdaad ontoereikend als men bedenkt dat landen als China, de Verenigde Staten, Indië, Noord-Korea, en Rusland over meer dan één miljoen goed bewapende actieve troepen beschikken. Dan volgen Zuid-Korea met 687,000 eenheden en Pakistan met 619,000 eenheden. Ook Iran en Turkije beschikken over een actief leger met meer dan 500,000 eenheden. Alle andere landen zitten onder het half miljoen qua troepen (zie Tabel 5). Om militair minimaal te kunnen functioneren behoeft de UNO minstens een troepensterkte van 600,000 man. Mij lijkt het de moeite waard om na te gaan wat de kostprijs van zo'n UNO vredesmacht kan zijn. De wereldvrede zou inderdaad veel beter gediend zijn met een neutrale wereldpolitie onder leiding van de UNO dan met een wereldpolitie gecontroleerd door het Amerikaanse militair-industrieel complex – in dit laatste geval een wereldpolitie die overwegend de Amerikaanse belangen dient, niet die van de rest van de wereld.

TABLE 4: Military and Police Contribution to United Nations Operations. Figures for August of each year

	Troops	Civpol	Observers	Total	Missions
1995	64,959	1,691	2,244	68,894	16
1996	21,552	2,742	1,304	25,269	17
1997	14,996	3,031	1,064	19,991	17
1998	10,562	2,940	951	14,453	17
1999	9,220	3,273	842	13,335	18
2000	28,739	7,194	1,490	37,423	17
2001	37,774	7,628	1,749	47,151	16
2002	35,698	6,754	1,808	44,260	17
2003	30,805	4,435	1,708	36,948	15
2004	53,130	5,519	2,099	60,745	17
2005	59,677	5,991	2,139	67,807	17
2006	64,038	8,055	2,748	74,841	16

rekening. Het SIPRI heeft het over \$ 1,000,000,000,000 US voor 2005, waarvan 48 % voor rekening van de U.S.A.

Source: United Nations Organization.

In het *Iron Mountain Report* stelde men dat de kostprijs van vrede veel hoger is dan die van oorlog. Dat lijkt zeer betwifelbaar. Op basis van cijfers over de defensie-uitgaven per land, als gepubliceerd door de CIA, kan men berekenen dat in de wereld in het totaal \$ 1,191.6 mld⁶ wordt uitgegeven voor een totaal van 20,250,930 troepen, wat correspondeert met een kost van **\$ 58,843 US** per eenheid (2006).⁷ Uit verdere berekeningen zal blijken dat de totale kost voor een UNO vredesmacht met 600,000 troepen correspondeert met \$ 33,3 mld, wat correspondeert met een kost van **\$ 55,538 US** per eenheid (2006). Eerst en vooral behoeft een vredesleger niet de peperdure aanvalswapens waarover een oorlogsleger beschikt; het kan volstaan met beterkope verdedigingswapens. Vervolgens kan men zo'n UNO vredesleger rekruteren uit alle landen die lid zijn van de UNO, en dit proportioneel met de bevolking van ieder land, dus ook uit tal van landen waar de lonen van militairen aanzienlijk lager zijn dan in het Westen. In de Verenigde Staten bijvoorbeeld kost een gemiddelde actieve militair **\$ 413,047 US** per eenheid, tegen \$ 107,076 per militair voor de Europese Unie, tegen \$ 36,098 US voor een doorsnee actieve militair in China en \$ 9,060 US voor een doorsnee soldaat binnen de Afrikaanse Unie (zie Tabel 7.A, kolom 7). Hoeft het geen betoog dat de kostprijs voor vrede duur is, dan moet men toch bedenken dat een UNO vredesleger van 600,000 man "slechts" \$ 33,323 mln US zou kosten tegen \$ 589,300 mln US voor het Amerikaanse leger met een troepensterkte van 1,426,713 eenheden, dat is proportioneel 7.4 keren minder!

In Tabel 6.A heb ik becijferd hoeveel iedere lidstaat van de UNO zou moeten bijdragen om zo'n vredesleger van 600,000 eenheden te kunnen bekostigen. Finaal zou dit – bij gelijkblijvende nationale strijdkrachten – leiden tot een stijging van de defensie-uitgaven per land met gemiddeld **2.80 %**. Uiteraard zijn er significante verschillen van land tot land. Zwitserland (stijging met 19.1 %)⁸, de Afrikaanse Unie (stijging met 12.03 %), Bangladesh (stijging met 9.92 %), India (stijging met 7.75 %), de Filippijnen (stijging met 7.29 %), China (stijging met 5.36 %), Afghanistan (stijging met 5.41 %), Canada (stijging met 4.88 %), en Japan (stijging met 4.87 %) zijn de grootste uitzonderingen op het gemiddelde van 2.80 % (zie Tabel 6.A). Binnen de Europese Unie, die 44,564 troepen zou moeten leveren voor een UNO vredesmacht, werd het aantal te leveren troepen per land, verdeeld volgens het bruto binnenlands product per land (dus niet pro rata van het bevolkingscijfer). Cyprus (13.27 %), Ierland (6.25 %), Nederland (3.88 %), het Verenigd Koninkrijk (3.88 %), Denemarken (3.71 %), Zweden (3.46 %) en Duitsland (3.21 %) zijn er de enigen die hun defensie-uitgaven met meer dan 3 % zouden moeten laten stijgen (zie Tabel 6.B). Binnen

⁶ Het cijfer van \$ 899,24 mld US dat de CIA publiceert is onderschat omdat voor de U.S.A. de werkelijke defensie-uitgaven (\$ 589,300 mln US i.p.v. de vermelde \$ 441,600 mln US) niet werden opgenomen en omdat de optelling voor de andere landen niet klopt vermits een aantal niet werden opgenomen in de CIA-lijst maar wel in de vervolledigde lijst op Wikipedia.

⁷ Voorts zijn er 24 landen in de wereld die geen eigen leger hebben. In Costa Rica (4,106,507 inwoners begin januari 2007) bijvoorbeeld verbiedt de grondwet van 1949 het onderhouden van een leger. Panama (3,218,318 inwoners) heeft sedert 1990 geen leger meer, iets wat in de grondwet van 1994 werd bekrachtigd. In Haïti (8,509,543 inwoners) is er sinds 1995 officieel geen leger meer. In Grenada (89,826 inwoners) werd het leger afgeschaft na de Amerikaanse inval van 1983. De Solmon Islands (560,062 inwoners) hebben geen eigen leger. IJsland (300,765 inwoners), dat nochtans lid van de NATO is, heeft enkel een beperkt vredesleger. Andere landen zonder leger tellen minder dan een kwart miljoen inwoners. Het betreft Andorra, Dominica, Kiribati, Liechtenstein, de Marshall Eilanden, Micronesië, Monaco, Nauru, Palau, San Marino, Sint Kitts en Nevis, Sint Lucia, Sint Vincent en de Grenadinen, Tuvalu, Vanuatu en Vaticaanstad.

⁸ Volgens de CIA statistieken heft Zwitserland een actieve troepenmacht van slechts 3,600 eenheden. Rekent men daar evenwel de paramilitairen bij (23,270) dan zakt de kost per eenheid van troepenmacht van de overdevren \$ 707,778 US tot \$ 94,827 US en dan moet er voor de 689 vredestroepen die Zwitserland zou moeten leveren maar \$ 65.34 mln worden betaald i.p.v. \$ 488 mln. Het defensiebudget, bij behoud van nationale strijdkrachten, zou dan maar met 2.56 % moeten stijgen.

de Afrikaanse Unie, die 81,096 troepen zou moeten leveren voor de UNO vredesmacht, werd het aantal te leveren troepen per land, net als voor de Europese Unie, berekend volgens het bruto binnenlands product van ieder land. Daar zouden Trinidad en Tobago (54.16 % stijging), Equatoriaal Guinea (48.14 % stijging), Zuid-Afrika (38.68 % stijging), Gabon (16.13 % stijging), de Seychellen (13.90 % stijging), Ghana (13.75 % stijging), en Nigeria (11.36 % stijging) de zwaarste inspanningen moeten leveren. Die abnormale cijfers zijn echter te verklaren omdat de defensie-uitgaven in die landen veel lager zijn dan het Afrikaanse gemiddelde (zie Tabel 6.C). Voor Somalië, Mauritius⁹, Swaziland en de Comoren konden geen cijfers worden berekend omdat er geen betrouwbare cijfers bekend zijn inzake de troepenmacht in die landen. Voor Somalië is zelfs het BNP niet beschikbaar.

Als de wereld dit echt zou willen is een vredesleger dus best betaalbaar. Een vredesleger van 600,000 man onder UNO controle is perfect denkbaar en erg wenselijk. Het zou minder dan 3 % van alle defensie-uitgaven in de wereld kosten.

TABLE 5: ACTIVE MILITARY TROOPS IN THE WORLD IN 2006

1	China	2255000	56	Bulgaria	68450	111	Republic of Macedonia	12850
2	United States	1426713	57	Kazakhstan	65800	112	Kyrgyzstan	12500
3	India	1325000	58	Yemen	65000	113	Qatar	12400
4	North Korea	1106000	59	Afghanistan	70000	114	Bahrain	11200
5	Russia	1037000	60	Nepal	63000	115	Ireland	10500
6	South Korea	687000	61	Canada	62300	116	Cyprus	10000
7	Pakistan	619000	62	Rwanda	61000	117	Republic of the Congo	10000
8	Iran	545000	63	Singapore	60500	118	Djibouti	9850
9	Turkey	514850	64	Uganda	60000	119	Guinea	9700
10	Vietnam	484000	65	Ecuador	59500	120	Togo	9450
11	Egypt	450000	66	Czech Republic	57050	121	Mozambique	10000
12	Myanmar	375250	67	South Africa	55750	122	Slovenia	9000
13	Ukraine	361000	68	Australia	53572	123	Senegal	9400
14	Indonesia	316000	69	Netherlands	53130	124	Guinea-Bissau	9250
15	Thailand	306600	70	Uzbekistan	53000	125	Bosnia and Herzegovina	9200
16	Syria	296000	71	Croatia	51000	126	Mongolia	9100
17	Taiwan	290000	72	United Arab Emirates	50500	127	Botswana	9000
18	Brazil	287000	73	Cuba	46000	128	Namibia	9000
19	Germany	284500	74	Portugal	44900	129	New Zealand	8949
20	France	259050	75	Armenia	44610	130	Honduras	8300
21	Japan	239000	76	Oman	41700	131	Mali	7350
22	Italy	230350	77	Belgium	40800	132	Moldova	7200
23	Colombia	207000	78	Burundi	40000	133	Brunei	7000
24	Eritrea	202000	79	Finland	36700	134	Ghana	7000
25	Saudi Arabia	199500	80	Tunisia	35000	135	Montenegro	6500
26	Morocco	196300	81	Austria	34600	136	Burkina Faso	6000
27	Mexico	192770	82	Sweden	33900	137	Tajikistan	6000
28	United Kingdom	187970	83	Hungary	33400	138	Estonia	5510
29	Ethiopia	182500	84	Zimbabwe	32000	139	Latvia	5500
30	Iraq ***	179800	85	Bolivia	31500	140	Niger	5300
31	Spain	177950	86	Guatemala	31400	141	Malawi	5300
32	Greece	177600	87	Chad	30350	142	Gabon	4700
33	Israel	168000	88	Laos	29100	143	Benin	4550
34	Poland	163000	89	Norway	27600	144	Transnistria	4500
35	Sri Lanka	157900	90	Tanzania	27000	145	Switzerland	3600
36	Algeria	127500	91	Slovakia	26200	146	Fiji	3500
37	Bangladesh	137000	92	Turkmenistan	26000	147	Papua New Guinea	3100
38	Cambodia	124300	93	Dominican Republic	24500	148	Jamaica	2830
39	Philippines	113500	94	Kenya	24120	149	Trinidad and Tobago	2700

⁹ Mauritius (1,246,207 inwoners) heeft sinds 1968 geen eigen leger meer, wel een politiemacht. De sterkte daarvan is onbekend.

40	Malaysia	110000	95	Uruguay	24000	150	Malta	2140
41	Peru	110000	96	Cameroon	23100	151	Lesotho	2000
42	Sudan	104500	97	Denmark	22880	152	Suriname	1840
43	Jordan	100700	98	Zambia	21600	153	Guyana	1600
44	Angola	100000	99	Albania	20000	154	Timor-Leste	1500
45	Romania	93619	100	Paraguay	18600	155	Central African Republic	1400
46	Dem Rep Congo	83800	101	Georgia	17500	156	Equatorial Guinea	1320
47	Venezuela	82300	102	Côte d'Ivoire	17050	157	Cape Verde	1200
48	Chile	80500	103	El Salvador	16800	158	Belize	1050
49	Nigeria	78500	104	Mauritania	15750	159	Luxembourg	900
50	Libya	76000	105	Kuwait	15500	160	Bahamas	860
51	<i>Nothing mentioned</i>		106	Nicaragua	14000	161	Gambia	800
52	Belarus	79800	107	Lithuania	13510	162	Barbados	610
53	Azerbaijan	72100	108	Madagascar	13500	163	Seychelles	450
54	Lebanon	72100	109	Sierra Leone	13000	164	Antigua and Barbuda	170
55	Argentina	71800	110	Liberia	13000	TOTAL		20250973

Source: Wikipedia, *List of countries by number of active troops*, Figures on reserve troops and paramilitary can hardly be compared country by country, cf. list of notes in :

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_number_of_active_troops. *** Iraq had before the Second Gulf War around 1,000,000 troops. Actually 179,800 new troops were recruited by the Americans. Zie ook noot 98.

TABLE 6.A: NEEDED TROOPS FOR UNO PEACE ARMY, 2005 MILITARY EXPENDITURES vs. GDP, PPP PER COUNTRY & NEEDED BUDGET FOR NEW UNO PEACE ARMY

	<i>Troops needed for UNO Peace Army</i>	<i>Military Expenditures in mln \$ US</i>	<i>Military Expenditures as % of GDP</i>	<i>GDP in mln \$ US</i>	<i>PPP (purchasing power parity) per citizen in 1 \$ US</i>	<i>Needed payment for UNO Peace Army (mln \$ US)</i>	<i>Increase Military Exp in view of UNO Peace Army</i>
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
China	121,200	81,480	3.66 %	2,234,139	7,141	4,371	5.36 %
India	100,719	19,040	2.47 %	771,951	3,293	1,475	7.75 %
African Union	81,096	18,414	2.04 %	2,286,850	2,577	2,214	12.03 %
European Union	44,564	223,052	1.64 %	13,628,186	26,026	6,634	2.97 %
U.S.A.	27,409	589,300	4.73 %	12,455,800	40,942	11,321	1.92 %
Indonesia	21,211	1,300	0.46 %	281,264	3,953	30	2.31 %
Brazil	17,285	9,933	1.25 %	795,666	8,338	598	6.02 %
Pakistan	15,322	4,235	3.82 %	110,970	2,414	105	2.48 %
Bangladesh	13,618	1,008	1.66 %	60,806	2,051	100	9.92 %
Russia	13,035	23,470	3.07 %	763,287	11,048	295	1.26 %
Japan	11,651	44,310	0.97 %	4,567,442	30,678	2,160	4.87 %
Mexico	9,881	6,062	0.79 %	768,437	9,921	311	4.13 %
Philippines	8,255	837	0.85 %	98,371	4,591	61	7.29 %

Vietnam	7,756	650	1.26 %	51,388	2,965	10	1.54 %
Turkey	6,472	12,155	3.35 %	362,461	8,039	153	1.26 %
Iran	6,314	6,300	3.28 %	192,341	8,030	73	1.16 %
Thailand	5,929	1,775	1.03 %	173,130	8,400	34	1.92 %
South-Korea	4,475	21,050	2.67 %	787,567	20,312	137	0.65 %
Myanmar	4,349	39	0.32 %	12,151	1,970	1	2.56 %
Ukraine	4,246	618	0.75 %	82,876	7,269	7	1.18 %
Morocco	3,063	2,306	4.47 %	51,621	4,060	36	1.56 %
Canada	3,039	9,802	0.87 %	1,132,437	33,221	478	4.88 %
Afghanistan	2,879	122	1.67 %	7,309	1,012	5	5.41 %
Saudi Arabia	2,498	25,400	8.20 %	309,945	12,879	57	0.22 %
North-Korea	2,122	5,000	12.50 %	40,000	2,154	10	0.20 %
Taiwan	2,112	7,923	2.29 %	346,178	27,313	58	0.73 %
Yemen	1,997	992	6.53 %	15,193	892	30	3.07 %
Australia	1,860	17,840	2.52 %	708,519	30,957	619	3.47 %
United Arab Emir	1,750	1,600	1.63 %	129,642	6,444	55	3.47 %
Syria	1,746	858	3.14 %	27,297	3,754	5	0.59 %
Sri Lanka	1,586	606	2.57 %	23,534	4,235	6	1.04 %
Cambodia	1,281	112	1.80 %	6,219	2,474	1	1.03 %
Cuba	1,042	694	16	2.27 %
Switzerland	689	2,548	0.69 %	367,571	31,418	488	19.1 %
Israel	584	9,444	7.28 %	129,841	24,774	33	0.35 %
Jordan	547	1,392	10.95 %	12,712	4,672	8	0.54 %
Singapore	414	4,470	3.83 %	116,775	27,274	31	0.68 %
Lebanon	356	541	2.45 %	22,053	6,263	3	0.49 %
Oman	288	253	0.82 %	30,734	12,967	2	0.69 %
Kuwait	225	3,007	4.03 %	74,598	18,971	44	1.45 %
<i>Subtotal</i>	<i>554,864</i>	<i>1,159,858</i>	<i>2.71 %</i>	<i>42,660,576</i>	<i>9,461</i>	<i>32,075</i>	<i>2.76 %</i>
<i>Rest of the world</i>	<i>45,136</i>	<i>31,780</i>	<i>1.77 %</i>	<i>1,794,267</i>	<i>7,211</i>	<i>1,248</i>	<i>3.93 %</i>
<i>Total</i>	600,000	1,191,638	2.68 %	44,454,843	9,297	33,323	2.80 %

Sources – (1)The countries in the list represent more than 92.50 % of the world population of January 2007. (2) cf. Table 15.A: calculated as a percentage of each country's population as compared to the world population. (3) cf. Note (6) in Table 16.A. (4) = $100 \times (3)/(5)$. (5) Figures for the Gross Domestic Product (GDP) as calculated by IMF; cf. Wikipedia, *List of countries by GDP (nominal)* in: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_GDP_%28nominal%29. (6) To get a better idea upon the wealth of nations one can use dollar estimates derived from the Purchasing Power Parity as published by the IMF; Cf. Wikipedia, *List of countries by GDP (PPP)* in: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_GDP_%28PPP%29. Details for the calculation of the costs per country for a new UNO Peace Army can be found in Table 17.A.

TABLE 6.B: NEEDED TROOPS FOR UNO PEACE ARMY, 2005 MILITARY EXPENDITURES vs. GDP, PPP PER E.U. COUNTRY & NEEDED E.U. BUDGET FOR NEW UNO PEACE ARMY

<i>Same sources as in Table 16.A.</i>	<i>Population</i>	<i>Soldiers needed for UNO Peace Army</i>	<i>Military Expenditures in mln \$ US</i>	<i>Military Expenditures as % of GDP</i>	<i>GDP in mln \$ US</i>	<i>PPP (purchasing power parity) per citizen in 1 \$</i>	<i>Needed payment for UNO Peace Army (mln \$ US)</i>	<i>Increase Military Exp in view of UNO Peace Army</i>
Germany	82413583	9129	34100	1,22	2791737	30598	1094.19	3.21
France	60988799	6954	45000	2,12	2126719	30007	1208.05	2.68
United Kingdom	60698888	7291	60388	2,71	2229572	30195	2342.23	3.88
Italy	58145805	5773	28183	1,60	1765537	28689	706.35	2.51
Spain	40425611	3684	9907	0,88	1126565	26941	205.09	2.07
Poland	38526680	992	3500	1,15	303229	12871	21.29	0.61
Romania	22289400	322	985	1,00	98566	8558	3.39	0.34
Netherlands	16534190	2060	9408	1,49	629911	30446	364.74	3.88
Greece	10698231	738	5890	2,61	225591	23229	24.46	0.42
Portugal	10626059	600	3498	1,91	183619	19140	46.78	1.34
Belgium	10386202	1215	3907	1,05	371695	31310	116.39	2.98
Czech Republic	10232208	406	2170	1,75	124310	18335	15.46	0.71
Hungary	9968139	357	1080	0,99	109195	17042	11.55	1.07
Sweden	9024224	1173	5501	1,53	358810	29977	190.39	3.46
Austria	8196779	998	1497	0,49	305338	33552	43.20	2.89
Bulgaria	7351783	87	356	1,33	26719	9689	0.45	0.13
Denmark	5460172	849	3272	1,26	259643	34427	121.42	3.71
Slovakia	5443762	155	406	0,86	47459	15936	2.40	0.59
Finland	5235245	641	1800	0,92	196053	31162	31.44	1.75
Ireland	4086937	657	700	0,35	200770	41045	43.77	6.25
Lithuania	3580218	83	231	0,91	25504	13545	1.43	0.62
Latvia	2266676	52	87	0,55	15826	12888	0.82	0.94
Slovenia	2009815	111	370	1,09	34030	21738	4.57	1.24
Estonia	1319851	43	155	1,18	13108	16758	1.21	0.78
Cyprus	786499	55	384	2,30	16695	22238	2.10	0.55
Luxembourg	477499	119	232	0,64	36531	66511	30.79	13.27
Malta	401103	18	45	0,83	5454	19444	0.38	0.83
	487574358	44564	223052	1,64	13628186	26026	2214	2.14

Dat zo'n vredesleger er niet komt illustreert hoe weinig machthebbers in de wereld bekommerd zijn om een wereldvrede die bepaalde functies, die oorlogen wel hebben, niet kan vervullen. Vooral de huidige ondemocratische structuur van de UNO, waar de vijf staten die de grootste leveranciers van wapens in de wereld zijn, allen een vetorecht hebben, maakt dat zo'n zeer noodzakelijk vredesleger nog steeds niet bestaat. Paradoxaal is wel dat gesprekken omtrent een UNO vredesleger de wapenproducenten in de wereld niet onverschillig moeten laten. Of nog: wie een vredesleger wil moet eerst gaan praten met de CEO's van Boeing (US), Northrop Grumman (US), Lockheed Martin (US), BAE Systems (GB), EADS (EU), Thales (F), General Dynamics (US), Finmeccanica (I), Rolls Royce (GB), DCN (F), etc. Hier zijn vredesactivisten dus niet bij voorbaat kansloos omdat de belangen van het militair-industrieel complex dan plots samenvallen met de verdedigers van een internationaal vredesleger. Bovendien zou de Amerikaanse power elite het knap lastig hebben deze besprekingen openlijk te boycotten. Het zou al te zeer illustreren dat de Amerikanen oorlog boven wereldvrede verkiezen.

TABLE 6.C: NEEDED TROOPS FOR UNO PEACE ARMY, 2005 MILITARY EXPENDITURES vs. GDP, PPP PER COUNTRY OF THE AFRICAN UNION & NEEDED AFRICAN UNION BUDGET FOR NEW UNO PEACE ARMY

<i>Same sources as in Table 16.A.</i>	<i>Population</i>	<i>Soldiers needed for UNO Peace Army</i>	<i>Military Expenditures in mln \$ US</i>	<i>Military Expenditures as % of GDP</i>	<i>GDP in mln \$ US</i>	<i>PPP (purchasing power parity) per citizen in 1 \$</i>	<i>Needed payment for UNO Peace Army (mln \$ US)</i>	<i>Increase Military Exp in view of UNO Peace Army</i>
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)
Nigeria	133519141	8921	738	0,74	99147	1301	83.87	11.36
Egypt	79616982	8051	2440	2,73	89477	3834	43.66	1.79
Ethiopia	75691358	1005	296	2,65	11174	794	1.63	0.55
Congo, Dem. Rep. of the	63677729	638	104	1,47	7094	730	0.79	0.76
South Africa	44094177	21543	3548	1,48	239419	12931	1372.25	38.68
Sudan	41792391	2478	587	2,13	27542	2028	13.92	2.37
Tanzania	37807730	1135	21,2	0,17	12609	717	0.89	4.20
Kenya	35179472	1685	281	1,50	18730	1374	19.63	6.99
Algeria	33142522	9180	2994	2,93	102028	7172	215.58	7.20
Uganda	28698187	803	193	2,16	8927	1507	2.58	1.34
Ghana	22654856	962	84	0,79	10694	2437	11.55	13.75
Mozambique	19830157	584	78	1,20	6491	1362	4.56	5.84
Madagascar	18893399	453	329	6,54	5033	859	11.04	3.35
Cote d'Ivoire	17844350	1473	247	1,51	16373	1540	21.34	8.64
Cameroon	17527754	1529	230	1,35	16991	2464	15.22	6.62
Burkina Faso	14123515	507	75	1,33	5631	1193	6.33	8.44
Malawi	13177702	187	15,8	0,76	2076	582	0.56	3.52
Niger	12718481	309	44,8	1,30	3439	861	2.62	5.84
Angola	12284175	2952	2000	6,10	32810	3530	59.04	2.95
Zimbabwe	12276922	404	125	2,78	4491	2491	1.58	1.26
Senegal	12135439	775	117	1,36	8609	1690	9.64	8.24
Mali	11879770	485	106	1,97	5390	1212	6.99	6.60
Zambia	11630338	654	122	1,68	7269	928	3.69	3.03
Tunisia	10228278	2580	356	1,24	28674	8181	26.24	7.37
Chad	10098265	532	69	1,17	5907	1359	1.21	1.75
Guinea	9824980	296	120	3,64	3293	1922	3.67	3.05
Somalia*	8996907		22,3					
Rwanda	8759370	192	55,7	2,61	2137	1389	0.18	0.32
Burundi	8248345	72	44	5,51	799	671	0.08	0.18
Benin	7976448	396	101	2,29	4406	1097	8.80	8.71
Sierra Leone	6078284	109	14,3	1,18	1213	810	0.12	0.84
Libya	5972517	3486	1300	3,36	38738	11259	59.62	4.59
Togo	5628506	190	30	1,42	2107	1666	0.60	2.01
Eritrea	4849515	87	220	22,68	970	820	0.10	0.04
Central African Republic	4338171	124	16,4	1,19	1377	1067	1.45	8.85
Congo, Rep. of the	3753213	538	85	1,42	5980	1222	4.57	5.38
Mauritania	3225775	168	19,3	1,03	1871	2219	0.21	1.07
Liberia*	3120982	48	67,4	12,72	530	1087	0.25	0.37
Namibia	2050524	551	149	2,43	6121	7385	9.12	6.12
Lesotho	2017412	132	41,1	2,80	1467	2476	2.71	6.60
Gambia, The	1666215	41	1,5	0,33	461	1814	0.08	5.19
Botswana	1639486	917	326	3,20	10196	11021	33.23	10.19
Guinea-Bissau	1457813	27	9,5	3,15	302	801	0.03	0.29
Gabon	1440954	758	254	3,01	8427	6677	40.98	16.13
Mauritius	1246207		12,1	0,19	6231	12821	36.13	54.16
Swaziland	1134952		41,6	1,63	2546	5036		
Trinidad and Tobago	1060939	1462	66,7	0,41	16252	17298	36.13	54.16
Comoros	701434		12,9	3,50	369	1615		
Equatorial Guinea	545964	635	152	2,15	7062	34407	73.17	48.14
Djibouti	491727	64	29,1	4,10	709	3337	0.19	0.65
Cape Verde	422404	88	7,2	0,73	983	7232	0.53	7.37
Seychelles	81726	63	14,9	2,14	695	11979	2.07	13.90
Totals	887253860	81096	18413,8	2,04	901267	2577	2214,00	12.08

Pas nadat er een UNO vredesleger op de been is kan er zonder hypocrisie worden gepraat over **proliferatie**. Nu zitten soortgelijke onderhandelingen in de wurggreep van de Verenigde Staten, toevallig het land met het grootste wapenarsenaal ter wereld. Alsof zij het alleenrecht zouden hebben te beslissen wie zich wel en wie zich niet mag bewapenen. Een UNO in de greep van de USA zal altijd een mooi verpakte leugen blijven.

TABLE 7.A: MILITARY FORCE IN THE WORLD, MILITARY EXPENDITURES, NEEDED MILITARY FOR AN EFFECTIVE UNO PEACE ARMY AND COSTS PER COUNTRY FOR IT (figures for 2005 where possible)

Country	Total troops	Active Troops	Reserve Forces	Paramilitary	Military Expenditures mln \$ US	Mil Exp/ Active Troops \$ US	Active Troops/ 1000 citizens	Needed Peace Troops	Cost of Peace Troops mln \$ US
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)
China	7,024,000	2,255,000	800,000	3,969,000	81,400	36,098	1.71	121,200	4,371
India	3,773,300	1,325,000	1,155,000	1,293,300	19,040	14,642	1.20	100,719	1,475
African Union	3,630,390	2,022,690	820,900	786,900	18,414	9,060	2.28	81,096	2,214
European Union	6,819,251	2,083,107	4,002,290	733,852	223,052	107,076	4.09	44,564	6,634
U.S.A.	2,338,313	1,426,713	858,500	53,000	589,300	413,047	4.76	27,409	11,321
Indonesia	923,000	316,000	400,000	207,000	1,300	1,408	1.26	21,211	30
Brazil	1,787,600	287,000	1,115,000	385,600	9,933	34,609	1.55	17,285	598
Pakistan	1,449,000	619,000	528,000	302,000	4,235	6,841	3.72	15,322	105
Bangladesh	200,200	137,000	0	63,200	1,008	7,358	0.87	13,618	100
Russia	3,796,100	1,037,000	2,400,000	359,100	23,470	22,633	7.24	13,035	295
Japan	309,149	239,000	57,899	12,250	44,310	185,397	1.88	11,651	2,160
Mexico	517,770	192,770	300,000	25,000	6,062	31,447	1.82	9,881	311
Philippines	403,000	113,500	131,000	158,500	837	7,374	1.21	8,255	61
Vietnam	9,564,000	484,000	4,000,000	5,080,000	650	1,343	5.79	7,756	10
Turkey	1,043,550	514,850	380,000	148,700	12,155	23,609	7.03	6,472	153
Iran	12,285,000	545,000	350,000	11,390,000	6,300	11,560	6.13	6,314	73
Thailand	625,300	306,600	200,000	113,700	1,775	5,789	4.80	5,929	34
South-Korea	5,209,000	687,000	4,500,000	22,000	21,050	30,640	14.20	4,475	137
Myanmar	375,250	375,250	0	0	39	104	7.42	4,349	1
Ukraine	1,473,500	361,000	1,000,000	112,500	618	1,712	7.77	4,246	7
Morocco	359,800	196,300	150,000	13,500	2,306	11,747	6.23	3,063	36
Canada	95,550	62,300	23,900	9,350	9,802	157,335	1.98	3,039	478
Afghanistan	70,000	70,000	0	0	122	1,743	2.34	2,879	5

Saudi Arabia	234,500	199,500	20,000	15,000	25,400	22,965	6.80	2,498	57
North-Korea	5,995,000	1,106,000	4,700,000	189,000	5,000	4,521	49.03	2,122	10
Taiwan	1,965,000	290,000	1,653,500	22,000	7,923	27,320	12.70	2,112	58
Yemen	175,000	65,000	40,000	70,000	992	15,261	3.22	1,997	30
Australia	73,872	53,572	20,300	0	17,840	333,009	3.59	1,860	619
United Arab Emir	50,500	50,500	0	0	1,600	31,683	14.50	1,750	55
Syria	536,500	296,000	132,500	108,000	858	2,899	15.89	1,746	5
Sri Lanka	252,000	157,900	5,500	88,600	606	3,838	7.59	1,586	6
Cambodia	191,300	124,300	0	67,000	112	901	9.19	1,281	1
Cuba	1,231,500	46,000	39,000	1,146,500	694	15,087	4.05	1,042	16
Switzerland	347,470	3,600	320,600	23,270	2,548	707,778	0.48	689	488
Israel	584,050	168,000	408,000	8,050	9,444	56,214	23.90	584	33
Jordan	145,700	100,700	35,000	10,000	1,392	13,823	17.40	547	8
Singapore	496,300	60,500	312,500	96,300	4,470	73,884	16.40	414	31
Lebanon	85,100	72,100	0	13,000	541	7,503	19.80	356	3
Oman	52,500	41,700	0	10,800	253	6,067	11.90	288	2
Kuwait	46,100	15,500	24,000	6,600	3,007	194,000	7.42	225	44
<i>Subtotal</i>	<i>76,534,415</i>	<i>18,506,952</i>	<i>30883389</i>	<i>27,112,572</i>	<i>1,159,858</i>	<i>62,671</i>	<i>3.04*</i>	<i>554865</i>	<i>32,075</i>
<i>Rest of the world</i>		<i>1,744,621</i>			<i>31,780</i>	<i>18,216</i>	<i>3.62</i>	<i>45,135</i>	<i>1,248</i>
TOTALS		20,250,973			1,191,638	58,843	3.08	600,000	33,323

Sources – (1)-(5) Wikipedia, *List of countries by number of active troops*, Figures on reserve troops and paramilitary can hardly be compared country by country, cf. list of notes in http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_number_of_active_troops . (6) Military Expenditures are based upon CIA (2006), *The world fact book* in <https://www.cia.gov/cia/publications/factbook/index.html>. Figure for USA was corrected by the dates published in the U.S. National Accounts. Total of all expenses as published by CIA was not a correct addition. The total of 1,191,638 was obtained by adding all expenses by country and differs from the CIA totals. For more info cf. Wikipedia, *List of countries by military expenditures* in: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_military_expenditures#List_of_countries_by_military_expenditures. (7) = 1,000,000 * (6) divided by (3). Figure gives how much is spent in each country per active soldier. (8) Same source as (6). (9) = cf. Table 16.A = number of troops each country is supposed to finance for a UNO Peace Army with 600,000 active troops in total. (10) = The amount in million \$ USA each country should have to pay to UNO if a serious UNO Peace Army should have been installed in 2005. * The total population of the named countries in the list adds up to 6,083,613,365 people, the rest of the world has a population of 480,892,268 people.

TABLE 7.B: MILITARY FORCE IN THE E.U., MILITARY EXPENDITURES, NEEDED MILITARY FOR AN EFFECTIVE UNO PEACE ARMY AND COSTS PER COUNTRY FOR IT (figures for 2005 where possible)

	total troops	Active troops	Reserve troops	paramilitary	Military Exp. In mln \$ US	Military exp. Per active soldier x \$ 1 US	Active troops per 1000 citizens	needed troops UNO Peace Army	Total costs per country for UNO Peace Army x mln \$US	Costs as % of military expenditures
Germany	683150	284500	358650	40000	34100	119859	3.45	9129	1094.19	3.21
France	779450	259050	419000	101400	45000	173712	4.27	6954	1208.05	2.68
United Kingdom	421830	187970	233860	0	60388	321264	3.14	7291	2342.23	3.88
Italy	524350	230350	55200	238800	28183	122349	3.42	5773	706.35	2.51
Spain	579050	177950	328500	72600	9907	55673	3.49	3684	205.09	2.07
Poland	418300	163000	234000	21300	3500	21472	4.22	992	21.29	0.61
Romania	173519	93619	0	79900	985	10521	4.31	322	3.39	0.34
Netherlands	88630	53130	32200	3300	9408	177075	3.24	2060	364.74	3.88
Greece	472600	177600	291000	4000	5890	33164	16.60	738	24.46	0.42
Portugal	281430	44900	210930	25600	3498	77906	4.25	600	46.78	1.34
Belgium	141300	40800	100500	0	3907	95760	3.94	1215	116.39	2.98
Czech Republic	62650	57050	0	5600	2170	38037	5.57	406	15.46	0.71
Hungary	135700	33400	90300	12000	1080	32335	3.31	357	11.55	1.07
Sweden	295900	33900	262000	...	5501	162271	3.07	1173	190.39	3.46
Austria	106600	34600	72000	...	1497	43266	4.23	998	43.20	2.89
Bulgaria	405450	68450	303000	34000	356	5201	7.85	87	0.45	0.13
Denmark	149280	22880	64900	61500	3272	143007	4.24	849	121.42	3.71
Slovakia	50900	26200	20000	4700	406	15496	4.05	155	2.40	0.59
Finland	524800	36700	485000	3100	1800	49046	5.17	641	31.44	1.75
Ireland	24500	10500	14000	0	700	66667	5.78	657	43.77	6.25
Lithuania	337100	13510	309200	14390	231	17098	3.53	83	1.43	0.62
Latvia	22750	5500	14050	3200	87	15818	2.13	52	0.82	0.94
Slovenia	33500	9000	20000	4500	370	41111	1.21	111	4.57	1.24
Estonia	32110	5510	24000	2600	155	28131	4.13	43	1.21	0.78
Cyprus	70750	10000	60000	750	384	38400	12.80	55	2.10	0.55
Luxembourg	1512	900	0	612	232	257778	1.92	119	30.79	13.27
Malta	2140	2140	0	0	45	21028	5.37	18	0.38	0.83
	6819251	2083109	4002290	733852	223052	107076	2.34	44564	6634	2.14

Sources are the same as in Table 17.A. The repartition of the wanted UNO Peace Troops per country – thus the repartition of the 44,564 troops (corresponding with the EU population/world population – was done on base on each country's GDP. Countries are ranked following their population.

Wie meer internationale veiligheid in de wereld wil heeft dus de loodzware taak de UNO te democratiseren en de rest van de wereld ervan te overtuigen dat een UNO vredesleger betaalbaar is indien men wereldwijd de defensiebudgetten iets (minder dan 3 %!) wil optrekken. Hier zou de Europese Unie een voortrekkersfunctie kunnen vervullen. Jammer genoeg heeft diezelfde Europese Unie sedert de Tweede Wereldoorlog geparasiteerd op de bewapeningsuitgaven van de Amerikaanse power elite. In het verleden lieten de huidige lidstaten van de Unie hun defensie-uitgaven (1.64 % van het Europese BNP!) hemelsbreed onder die van de Verenigde Staten (4.73 %, zie Tabel 6.A, kolom 4). Op die manier werden ze afhankelijk van de Amerikaanse power elite van zodra er oorlogsgevaar op het Europese continent heerste. Indien Europa wat meer op eigen poten had gestaan gedurende de voorbije zes decennia zou er van het *global leadership* dat de Amerikaanse power elite zichzelf heeft toegeëigend bitter weinig terecht zijn gekomen.

Uiteindelijk is het hopeloos verdeelde Europa geweest dat het mogelijk heeft gemaakt dat de Amerikanen, na de Val van de Berlijnse Muur zichzelf hebben uitgeroepen tot een wereldpolitie wiens acties worden gedeclareerd door een paar dozijn vertegenwoordigers van het Amerikaans militair-industrieel complex. Europa heeft een schrijnend tekort aan figuren lijk Charles de Gaulle en een overschot aan schertsfiguren lijk Tony Blair. Ten tijde van de Koude Oorlog presteerde een Europa, dat zelf veel te weinig investeerde in bewapening, het voorwaar dat het zonder tegenpruttelen duldde dat de Amerikaanse power elite heel West-Europa volstouwde met Amerikaanse kernraketten. Wat daarmee na de Val van de Muur is gebeurd ontsnapt tot vandaag aan iedere democratische parlementaire controle. Zelfs indien de rest van de wereld zou weigeren te betalen voor een UNO vredesleger, zou de Europese Unie nog steeds de benodigde \$ 33 mld US kunnen ophoesten. Dat zou er uiteindelijk op neerkomen dat de EU zijn defensiebudget (\$ 223 mld US) met 14.94 % verhoogt. Het zou maar een kleine restitutie zijn die Europa zou betalen voor de zes decennia dat het louter heeft geparasiteerd op de Amerikaanse bewapening.

Meer internationale veiligheid is een zeer delicaat probleem dat niet door enkelingen kan worden opgelost. Het veronderstelt een gezamenlijk optreden. Stellen dat zo'n optreden anti-Amerikaans zou zijn is onzin. Wel veronderstelt het dat het Avondland eindelijk eens een bijdrage levert aan de wereldvrede die het zelf zo vaak heeft verstoord. Laten we even veronderstellen dat zo'n UNO vredesleger van 600,000 man wèl had bestaan, dan waren zowel de beide Golfoorlogen, de Servische oorlog, de Kosovo oorlog, de oorlog in Darfoer en in Somalië, de Israëlitische oorlog in Libanon, de beide Congo-oorlogen, enzovoort, zo goed als onmogelijk geweest. *Primo* zou wat Darfoer, Somalië, Servië, Congo en Kosovo de UNO vredesmacht voldoende groot zijn geweest zodat geplande UNO acties niet bij voorbaat gedoemd zouden zijn geweest tot mislukken. *Secundo* zouden de UNO troepen in de Golf aanzienlijk genoeg zijn geweest zodat een coalitie van staten in het spoor van het Amerikaans militair-industrieel complex onmogelijk tot stand zou zijn gekomen. Zulk UNO vredesleger zou er op zijn minst voor hebben gezorgd dat Irak nu niet gebukt ging onder sektarisch geweld, dat de nationale economie (een staatseconomie) er niet geheel zou zijn verwoest, en dat de burger in Bagdad niet permanent in angst zou hebben moeten leven. Een UNO leger zou de fout niet hebben begaan de complete Ba'ath partij te ontmantelen en het complete Iraakse leger op inactief te stellen. Zo'n UNO vredesleger had Saddam Hussein ook op een veel elegantere manier hebben weten onschadelijk te maken dan nu is gebeurd.

In de huidige postmoderne samenleving creëren de Verenigde Staten en Israël meer terroristen dan ze er zelf kunnen uitschakelen. Hun brutaal optreden wordt door de moslimbevolking geassimileerd met een strijd van het Westen tegen de Islam. Een UNO vredesleger dat proportioneel met de wereldbevolking is samengesteld zou onmogelijk kunnen beticht van westers imperialisme tegen de Islam. Het zou immers voor een kwart bestaan uit soldaten met moslim roots. Dit zou er op zijn minst kunnen voor zorgen dat na het doden van iedere moslim-terrorist niet onmiddellijk twee of drie nieuwe moslimterroristen opstaan, gebiologeerd door wraakgevoelens. *War on terror* is iets geheel anders dan Amerikaans imperialisme op dictaat van de power elite. Ook zou een UNO leger in Palestina en in Libanon met grotere kansen op succes Hamas en Hezbollah ervan hebben kunnen weerhouden volkomen zinloos raketten af te vuren in de richting van Israël. Wat Hamas en Hezbollah dol van woede maakt is dat er nu een Amerikaanse wereldpolitie bestaat die zijn vetorecht misbruikt om alle resoluties die Israël overtreedt onbestraft te laten. **Een meer democratische UNO, die niet langer de speelbal is van het Amerikaans imperialisme, zou in ieder geval als wereldpolitie rechtvaardiger kunnen optreden dan wat de power elite thans in de wereld uitricht. Alleen een onpartijdige wereldpolitie biedt wereldvrede een kans, ook al zal wereldvrede finaal nooit volkomen gerealiseerd kunnen worden.**

TABLE 7.C: MILITARY FORCE IN THE AFRICAN UNION, MILITARY EXPENDITURES, NEEDED MILITARY FOR AN EFFECTIVE UNO PEACE ARMY AND COSTS PER COUNTRY FOR IT (figures for 2005 where possible)

<i>Sources same as in Table 17.A & 17.B</i>	total troops	Active troops	Reserve troops	paramilitary	Military Exp. In mln \$ US	Military exp. Per active soldier x \$ 1 US	Active troops per 1000 citizens	needed troops UNO Peace Army	Total costs per country for UNO Peace Army x mln \$US	Costs as % of military expenditures
Nigeria	160500	78500	0	82000	738	9401	0,61	8921	83.87	11.36
Egypt	1109000	450000	254000	405000	2440	5422	5,81	8051	43.66	1.79
Ethiopia	182500	182500	0	0	296	1622	2,44	1005	1.63	0.55
Congo, Dem. Rep. of	85200	83800	0	1400	104	1241	1,63	638	0.79	0.76
South Africa	55700	55700	0	0	3548	63698	1,26	21543	1372.25	38.68
Sudan	199500	104500	0	95000	587	5617	2,60	2478	13.92	2.37
Tanzania	108400	27000	80000	1400	21,2	785	0,73	1135	0.89	4.20
Kenya	29120	24120	0	5000	281	11650	0,71	1685	19.63	6.99
Algeria	337500	127500	150000	60000	2994	23482	2,60	9180	215.58	7.20
Uganda	61800	60000	1800	0	193	3217	2,20	803	2.58	1.34
Ghana	7000	7000	0	0	84	12000	0,33	962	11.55	13.75
Mozambique	10000	10000	0	0	78	7800	0,42	584	4.56	5.84
Madagascar	21600	13500	0	8100	329	24370	0,75	453	11.04	3.35
Cote d'Ivoire	24050	17050	0	7000	247	14487	0,99	1473	21.34	8.64
Cameroon	32100	23100	0	9000	230	9957	1,41	1529	15.22	6.62
Burkina Faso	52800	6000	45000	1800	75	12500	0,78	507	6.33	8.44
Malawi	6800	5300	0	1500	15,8	2981	0,44	187	0.56	3.52
Niger	10700	5300	0	5400	44,8	8453	0,37	309	2.62	5.84
Angola	100000	100000	0	0	2000	20000	10,60	2952	59.04	2.95
Zimbabwe	53800	32000	0	21800	125	3906	2,28	404	1.58	1.26
Senegal	15200	9400	0	5800	117	12447	1,02	775	9.64	8.24
Mali	12150	7350	0	4800	106	14422	0,60	485	6.99	6.60
Zambia	23000	21600	0	1400	122	5648	1,61	654	3.69	3.03
Tunisia	47000	35000	0	12000	356	10171	3,47	2580	26.24	7.37
Chad	34850	30350	0	4500	69	2273	3,09	532	1.21	1.75
Guinea	19300	9700	0	9600	120	12371	1,02	296	3.67	3.05
Rwanda	71000	61000	0	10000	55,7	913	6,04	192	0.18	0.32
Burundi	45500	40000	0	5500	44	1100	7,93	72	0.08	0.18
Benin	7550	4550	0	3000	101	22198	0,61	396	8.80	8.71
Sierra Leone	13000	13000	0	0	14,3	1100	1,33	109	0.12	0.84
Libya	119000	76000	40000	3000	1300	17105	13,20	3486	59.62	4.59
Togo	10200	9450	0	750	30	3175	1,50	190	0.60	2.01
Eritrea	452000	202000	250000	0	220	1089	45,90	87	0.10	0.04
Central African Repb	2400	1400	0	1000	16,4	11714	0,67	124	1.45	8.85
Congo, Rep. of the	12000	10000	0	2000	85	8500	3,29	538	4.57	5.38
Mauritania	20250	15750	0	4500	19,3	1225	5,10	168	0.21	1.07
Liberia*	13000	13000	0	0	67,4	5185	3,90	48	0.25	0.37
Namibia	15000	9000	0	6000	149	16556	4,43	551	9.12	6.12
Lesotho	2000	2000	0	0	41,1	20550	1,07	132	2.71	6.60
Gambia, The	800	800	0	0	1,5	1875	0,50	41	0.08	5.19
Botswana	10500	9000	0	1500	326	36222	5,49	917	33.23	10.19
Guinea-Bissau	11250	9250	0	2000	9,5	1027	6,53	27	0.03	0.29
Gabon	6200	4700	0	1500	254	54043	3,38	758	40.98	16.13
Trinidad and Tobago	2700	2700	0	0	66,7	24704	2,48	1462	36.13	54.16
Equatorial Guinea	3320	1320	0	2000	152	115152	2,46	635	73.17	48.14
Djibouti	11250	9850	0	1400	29,1	2954	20,70	64	0.19	0.65
Cape Verde	1200	1200	0	0	7,2	6000	2,87	88	0.53	7.37
Seychelles	700	450	0	250	14,9	33111	5,54	63	2.07	13.90
	3630390	2022690	820800	786900	18324,9	9060	2.28	81096	2214	12.08

4. OVER DE FUNCTIES VAN OORLOG EN VREDE

Eerder betoogde ik dat wereldvrede een onmogelijkheid is gezien vrede niet vermag een aantal functies te vervullen die oorlog wel kan vervullen. Rijst meteen de vraag hoe efficiënt het UNO vredesleger – als voorgesteld sub 1.3 – dan wel kan zijn. Mirakels kunnen van zo'n vredesleger dan ook niet worden verwacht, zelfs niet als het dubbel zo groot zou zijn dan de grootste actieve militaire macht ter wereld (China met 2,225,000 eenheden). Men dient zich te realiseren dat het begrip "oorlog" al eeuwen lang zit ingebakken in de joods-christelijke religie van het Avondland. Van alle monotheïstische religies zou het de meest oorlogs-zuchtige en de meest gewelddadige zijn (Johan M.G. van der Dennen, 2005: 2). In de westerse cultuur werd oorlog opgehemeld door Niccoló Machiavelli (1513)¹⁰, door Johann Gottlieb Fichte (1807)¹¹, door Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1821 en 1837)¹², door Friedrich Nietzsche (1882 en 1886)¹³; door de grondleggers van de rassen theorie en/of geopolitiek als Arthur de Gobineau (1853), Ludwig Gumplowicz (1883)¹⁴, Houston Stewart Chamberlain (1899) en Friedrich Ratzel (1901)¹⁵, enzovoort. In die ophemeling zijn Joseph de Maistre (1822)¹⁶ en Pierre Joseph Proudhon (1861)¹⁷ het verst gegaan. Geen van deze

¹⁰ Beïnvloed door het mercantilisme van zijn tijd raadde hij Europese vorsten aan zich in tijden van binnenlandse crisis een oorlogsvijand te zoeken waardoor de eenheid van het volk kon worden hersteld.

¹¹ Fichte startte een ware idolatrie voor de staat die zijn macht kon vergroten dankzij oorlog.

¹² Hegel vat de staat op als het evenbeeld van God op aarde. De staat is er een Individu. Maar volgens de dialectiek betekent individualiteit ontkenning, en ontkenning de schepping van een antithese, een tegenstelling, een tegenstander, een vijand (Van der Dennen, 2005: 6). Als Individu moet de staat oppositie scheppen, een vijand creëren. Oorlog is de hoogste taak van een staat die zijn burgers wil beschermen tegen aan morele en intellectuele stagnatie, tegen degeneratie en zelfgenoegzaamheid, tegen verwijfdheid, en decadentie.

¹³ Nietzsche (1886) schrijft: "Wir vermeinen dasz Härte, Gewaltsamkeit, Sklaverei, Gefahr auf der Gasse und im Herzen; Verborgenheit, Stoizismus, Versucherkunst und Teufelei jeder Art, dasz alles Böse, Furchtbare, Tyrannische, Raubtier- und Schlangenhafte am Menschen so gut zur Erhöhung der Spezies 'Mensch' dient als sein Gegensatz... Fast alles was wir 'höhere Kultur' nennen, beruht auf der Vergeistigung und Vertiefung der *Grausamkeit*." In *Also sprach Zarathustra* (1882) schrijft hij: "Der Mann soll zum Kriege erzogen werden und das Weib zur Erholung des Kriegers: alles andere ist Torheit".

¹⁴ "Gumplowicz, in zijn werk *Der Rassenkampf* verklaarde de geschiedenis als het product van een eeuwig en dodelijk groepsantagonisme. De bloedige, soms genocidale strijd tussen rassen en volken om dominantie en suprematie is de essentiële motor van de evolutie van de soort. Alle maatschappijvormen en sociale instituties worden uit oorlog geboren. Het ontstaan van de staat en van het recht is rechtstreeks te verklaren uit de onderwerping en de exploitatie van de overwonnenen door de overwinnaars. Het recht is altijd het recht van de sterkste. Sociale stratificatie, ongelijkheid en slavernij ontstonden doordat de overwinnaars de oorlogsaristocratie gingen vormen van de veroverde volken" (Van der Dennen, 2005: 8)

¹⁵ Ratzel (1901), duidelijk beïnvloed door Thomas de Quincey (1896), schreef o.m.: "Wer sich einmal an die Waffen gewöhnt hat, mag aus mancherlei Gründen sagen: Schade daß es nicht mehr Kriege gibt".

¹⁶ "De apotheose van de geëxalteerde mystiek-metafysische conceptie van oorlog is de vergoddelijking van oorlog door Joseph de Maistre (1753-1821). Niet alleen is menselijk bloed de natuurlijke meststof voor de plant genaamd genie, en van de beste vruchten van de menselijke natuur, de viriele deugden, de kunst, wetenschap, de grote ideeën; maar de oorlog is in essentie goddelijk. De Maistre verwijst naar de "loi occulte et terrible" van de bloedige vernietiging van de gehele schepping. De aardkloot, voor eeuwig en altijd met bloed doordrenkt, is niets anders dan een immens slachtoffer waarop alle levende wezens geofferd moeten worden, zonder eind, zonder limiet en zonder ophouden, tot het Kwaad zelf is uitgeroeid en tot de Dood zelf dood is. In de oorlog voltrekt zich de goddelijke wraak aan de mensheid. De oorlog is immanent goddelijk" (Van der Dennen, 2005: 5).

¹⁷ "Proudhon geeft (...) een evolutionistisch argument dat in de 19e eeuw de metafysische apologie van de oorlog kwam versterken: de verbetering van de soort of in elk geval van het 'ras'. Oorlog is, in Proudhon's visie, niet alleen sacraal. Hij is onvermijdelijk en noodzakelijk voor de ontwikkeling van de mensheid, voor de versterking van week en slap geworden naties, voor de verbetering van het ras, voor het recht van de sterkste, voor de *vigueur* in het leven, voor de 'sociale vitamines'. Oorlog is een essentiële categorie van de menselijke rede, alle denkbeelden en sociale mythen doordringend. Oorlog is de schepper van de religie (alle goden van 's werelds pantheon waren oorspronkelijk oorlogsgoden), van het recht en zelfs van de

verheerlijkingen van de oorlog leert ons welke sociale functies oorlog uiteindelijk vervult. In zijn postuum verschenen *Vom Kriege* had Carl von Clausewitz (1832) er wel op gewezen dat oorlog weinig meer is dan politiek als hoogste stadium [“Der Krieg ist eine bloße Fortsetzung der Politik mit anderen Mitteln (1832: I, 24)”], maar over de sociale bijdrage van oorlog werd er nauwelijks gesproken. In feite duurt het nog tot het begin van de 20e eeuw alvorens men oorlogen op een wetenschappelijk verantwoorde manier begint te bestuderen. De Amerikaanse socioloog Herbert Spencer (1873) had eerder al enkele politieke geschriften gewijd aan het fenomeen oorlog, maar was daarbij weinig verder gekomen dan de stelling dat de offensieve oorlog, net als het kolonialisme, te verwerpen was.

In 1907 was de Nederlandse etnoloog Sebald Rudolf Steinmetz, ten onzent ooit grondlegger van de volksuniversiteit, de eerste die onderzocht welke functie oorlog vervulde binnen een maatschappelijke organisatie. Sterk in de ban van het sociaaldarwinisme van zijn tijd ging hij ervan uit dat natuurlijke selectie de motor achter iedere sociale dynamiek was. In 1929 diepte hij die gedachte verder uit. Aangezien oorlog en strijd ook mochten worden opgevat als een proces van natuurlijke selectie, beschouwde hij beiden als de belangrijkste factoren van **voortgang en sociale dynamiek**. Ook dragen oorlogen ertoe bij, aldus Steinmetz, dat vroegere vijandige groepen van mensen samen worden gebracht in een **veel ruimere maatschappelijke organisatie** waarin daarna vrede heerst. Dat laatste lijkt inderdaad te kloppen voor wat West-Europa betreft dat na een waslijst van oorlogen, beginnend met de Dertigjarige Oorlog (1618-1848) tot aan de Tweede Wereldoorlog (1940-1945), inderdaad al meer dan zes decennia vrede kent.

Dat oorlogen de **sociale integratie bevorderen** wordt later bevestigd door de Amerikaanse socioloog Quincy Wright (1942: 238-56). Conflictsituaties binnen een natie nemen inderdaad af naarmate die natie bedreigd wordt door een externe vijand. Die vijand hoeft daarom niet reëel te zijn: het is voldoende de waarheid te manipuleren en de bevolking te laten geloven in een dreigend gevaar opdat conflicten binnen eenzelfde maatschappelijke organisatie zouden afnemen. Wright wijst er ook op dat nationalisme één van de voornaamste aanleidingen tot oorlog is. Naarmate meer staten zich gaan bundelen in confederaties of internationale gemeenschappen moet het oorlogsgevaar in de wereld dus afnemen (1942: 212-24). Die laatste gedachte werd verder uitgediept door Gaston Bouthoul (1951: 268seq). Wel stelde hij vast dat dit niet leidt tot een vermindering van de bewapening, maar veeleer tot een toename ervan. Of met de woorden van de sociologe Marthe Versichelen (1975: 221): “Vroeger was het stam tegen stam (Afrika werd bijna uitgemoord); nu is het natie tegen natie, continent tegen continent. Hoe groter de maatschappelijke organisaties zijn, hoe meer schrik zij echter van elkaar hebben, en zij stapelen wapens op in functie van hun angst.”

Er werd heel wat kwantitatief onderzoek gedaan naar eventuele biologische, etnologische of demografische oorzaken van oorlog. Zo bestudeerden antropologen oorlog bij primitieve volkeren (J.M.G. van der Dennen, 1995), gingen biologen en etnologen na of oorlogen bij bepaalde diersoorten (bijvoorbeeld chimpansees, hyena's, bavianen, makaken) enige gelijkenis vertoonden met oorlogen bij primitieve stammen (L.H. Keeley, 1996), en werd er nagegaan wat de invloed is van een disproportioneel groot aantal jonge mannen in een samenleving op de frequentie van oorlogen (Mesquida & Wiener, 1996). Daarbij kwam Rudolph J. Rummel (1997) tot de vaststelling dat het aantal etnische groeperingen en het aantal religieuze groeperingen binnen eenzelfde maatschappelijke organisatie (bijvoorbeeld een staat) van grote invloed is op het belligerent karakter van die maatschappij: hoe groter het aantal groeperingen, hoe groter de oorlogsbereidheid. Rummel (1994) introduceerde

esthetica. Oorlog is ook de Grote Disciplinator van de mensheid. Bovendien “Aux yeux des femmes, le guerrier est l'idéal de la dignité virile”.

ook de term *democide*: "the murder of any person or people by a government, including genocide, politicide, and mass murder. (...) I use the civil definition of murder, where someone can be guilty of murder if they are responsible in a reckless and wanton way for the loss of life, as in incarcerating people in camps where they may soon die of malnutrition, unattended disease, and forced labor, or deporting them into wastelands where they may die rapidly from exposure and disease." Hij berekende dat er de laatste eeuw 265 miljoen mensen in de wereld slachtoffer werden van democide, wat zes keer meer is dan het aantal rechtstreekse slachtoffers van oorlogen.

De Russisch-Amerikaanse mathematicus Anatol Rapoport (1963 en 1966) leverde een zeer cruciale bijdrage tot een beter strategisch inzicht in het fenomeen oorlogen. Daartoe gebruikte hij de speltheorie van Oskar Morgenstern. Hij wees op de cruciale fouten die de *New Civilian Militarists* maakten door oorlogen altijd voor te stellen als *zero sum games* waarbij wat de ene won datgene was wat de andere verloor. Dat gaat niet op indien men rekening houdt met het verlies aan mensenlevens bij de overwinnaar(s). Oorlogen zijn een sociaal fenomeen. Met behulp van het sociologisch functionalisme kan men zich afvragen waarom ze blijven bestaan. Het antwoord kan moeilijk anders zijn dan dat ze voor de non-participanten (dat zijn de politieke leiders die tot oorlogsvoering besluiten en diegenen die economisch beter worden van oorlogen) een reeks van in het vooruitzicht gestelde voordelen opleveren. Die voordelen zijn de sociale functies van de oorlog. Heel vaak zijn dat ook economische functies. Uiteindelijk lijkt het investeren in wapens een soort verspilling. Aankopen en verkopen van wapens spelen zich echter af buiten de normale economie, waar er een anarchie van vraag en aanbod heerst (Ernest Mandel, 1962). Vraag en aanbod naar wapens zijn echter wel perfect controleerbaar, vermits de overheid er zelf autonoom over beslist. Door in periodes van overproductie grotere bestelorders bij de wapenindustrie te plaatsen injecteert de overheid uiteindelijk private koopkracht bij de nieuw aangeworven tewerkgestelden binnen de wapenindustrie. Als die wapens bovendien gebruikt worden in oorlogen moeten ze weer worden aangevuld en kan de private koopkracht weer stijgen. Oorlogen zijn dus een **middel om de overproductie**, waarmee de kapitalistische samenleving regelmatig worstelt **te bestrijden**. Toch kan men aantonen dat dit soort redeneringen simplistisch is en dat het geen middel is om persisterende overproductie te bestrijden, tenzij als het gaat over wereldoorlogen die na afloop een massale vraag voor wederopbouw doen ontstaan.

Rapoport (1968) die destijds een meesterlijke inleiding schreef tot de Engelse vertaling van von Clausewitz's *Zum Kriege*, merkt met de auteur op dat staten soeverein zijn, of nog, dat ze geen gezag boven zich dulden. Aangezien staten als doelstelling hebben hun eigen macht in de wereld te verhogen zijn ze voortdurend met elkaar in conflict. Daarbij zal de ene staat vroeg of laat zijn wil willen opleggen aan de andere staat. Soevereiniteit leidt, in de optiek van von Clausewitz, dus vroeg of laat tot oorlog. Als staten echter een supranationale soevereiniteit gaan erkennen – bijvoorbeeld binnen de Europese Unie – dan neemt het aantal kansen op botsingen tussen lidstaten automatisch af, dan vermindert het oorlogsgevaar. Dat is een erg interessant gegeven waarop we verder terugkeren.

De cruciale vraag rijst nu in hoeverre vrede tegemoet kan komen aan een reeks functies die oorlogen wel vervullen. In het *Iron Mountain Report* werden die functies – die eigenlijk reeds veel eerder werden uiteengezet door Steinmetz, Bouthoul, Sorokin, en anderen – netjes op een rij gezet. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen (1) economische functie, (2) politieke functie, (3) sociologische functie, (4) ecologische functie, (5) culturele functie en (6) andere functies.

(1) Economische functie – Oorlog is een middel om overproductie te controleren. "Although we do not imply that a substitute for war in the economy cannot be devised, no

combination of techniques for controlling employment, production, and consumption has yet been tested that can remotely compare to it in effectiveness. It is, and has been, the essential economic stabilizer of modern societies" (Lewin, 1967: 33). De auteur moet echter toegeven dat die functie in een vredeseconomie grotendeels kan worden opgevangen door een programma van sociale welvaart waarbij bijvoorbeeld goedkope sociale woningen door de overheid worden gebouwd. Eerder heb ik reeds uiteengezet dat oorlog inderdaad conjuncturele crises kan helpen bestrijden, maar dat dit net zo goed kan door openbare werken. Het nadeel is dat dergelijke overheidsprogramma's – of het nu investeren is in oorlog of investeren is in openbare werken – gefinancierd moeten worden via *deficit spending* in puur keynesiaanse zin. Dit leidt op korte termijn tot een stijging van de interest, tot een ontwaarding van de eigen munt. Een dergelijke politiek kan evenwel niet helpen om structurele crises van overproductie te bestrijden eens de schaaelasticiteit van de nationale economie in zijn geheel onder de één zakt. Daar bestaat maar één uitzondering op, nl. wanneer er met oorlog of openbare werken wordt gestart gedurende de twee à drie eerste jaren van een structurele crisis. En dan nog laat absoluut niets de conclusie toe dat oorlogen een beter antgif voor structurele crises zouden zijn dan openbare werken. Als contra-argument voor vrede gaat *dié* economische functie van oorlog dus **niet** op.

Een veel belangrijker economisch aspect van oorlog nl. dat het bron is van **technologische innovatie** raakt Lewis niet aan onder de rubriek "economische functie", wel onder de rubriek "wetenschappelijke functie". Het getuigt alvast niet van veel economisch inzicht. Uiteraard stimuleert oorlog wetenschappelijk onderzoek. Ook dat is apodictisch evident. Ten tijde van het IJzeren Gordijn zorgde de permanente oorlogsdreiging voor zowat de enige technologische vooruitgang in de USSR. Tal van recente elektronische apparaten (GSM, GPS, etc.) danken hun bestaan aan militaire uitvindingen. Zeker, daarzonder zouden ze ook wel zijn uitgevonden, maar allicht veel later. Nu is **innovatie** – zoals Schumpeter (1939 en 1942) betoogde – essentieel voor iedere economie. Het is een middel om stabiele economische groei te verwezenlijken. In periodes van structurele crises kan het helpen om de schaaelasticiteit van een economie weer op te trekken. Steinmetz's idee dat oorlog bron is van maatschappelijke vooruitgang kan moeilijk worden genegeerd. Wel valt niet in te zien waarom de uitbouw van een internationaal vredesleger die technologische innovatie zo sterk zou afremmen. Er zou inderdaad een grote behoefte zijn aan een veel efficiëntere luchtafweer, omdat alle recente grote oorlogen (Kosovo, Servië, Afghanistan, Eerste Golfoorlog, Tweede Golfoorlog, Somalië) begonnen met een indrukwekkend aantal bombardementen. Een internationaal vredesleger heeft dus niet enkel behoefte aan onderscheppingsvliegtuigen, maar ook aan nieuwe systemen om bommenwerpers desnoods vanaf de grond uit de lucht te halen. Er is geen reden waarom uitvindingen inzake verdedigingsmiddelen economisch *final* minder innoverend zouden werken dan uitvindingen inzake aanvalsmiddelen. Toch kan moeilijk worden ontkend dat de **drang tot innovatie** altijd veel groter zal zijn in oorlogstijd dan in vreedestijd. **Of anders verwoord dié economische functie van oorlog kan nooit geheel worden overgenomen door een internationaal vredesleger** waarbij de ene lidstaat er makkelijk op zal vertrouwen dat andere lidstaten het werk doen.

(2) Politieke functie – Van oorlog wordt gezegd dat het de hoogste uitdrukking is van nationale soevereiniteit, van vrede dat het een gemis aan soevereiniteit is. Pas wanneer een staat laat zien dat ze haar wil kan opdringen aan andere staten bereikt ze de volste soevereiniteit. (Lewis's bewering dat oorlog ervoor zou zorgen dat het klassenonderscheid niet verdwijnt is nergens op gesteund.¹⁸) "The war system not only has been essential to the

¹⁸ "In advanced modern democratic societies, the war system has provided political leaders with another political-economic function of increasing importance: it has served as the last great safeguard against the elimination of necessary social classes. As economic productivity increases to a level further and further above that of minimum subsistence, it becomes more and more difficult for a society to maintain distribution

existence of nations as independent political entities, but has been equally indispensable to their stable internal political structure. Without it, no government has ever been able to obtain acquiescence in its "legitimacy," or right to rule its society. The possibility of war provides the sense of external necessity without which nor government can long remain in power. The historical record reveals one instance after another where the failure of a regime to maintain the credibility of a war threat led to its dissolution, by the forces of private interest, or reactions to social injustice, or of other disintegrative elements. The organization of a society for the possibility of war is its principal political stabilizer. It is ironic that this primary function of war has been generally recognized by historians only where it has been expressly acknowledged--in the pirate societies of the great conquerors." (Lewis, 1967: 47).

Uiteindelijk wordt oorlog door politieke war lords misbruikt om bange burgers achter zich te verenigen (de geringe populariteit van Bush ging pijlsnel de hoogte in bij het begin van de Afghaanse oorlog en van de oorlog in Irak). Uiteindelijk is dit slechts een zeer tijdelijk middel, want naarmate oorlogen langer duren, naarmate meer slachtoffers in eigen rangen vallen, neemt de populariteit van de war lords snel af (begin 2007 had Bush minder dan een derde van de Amerikaanse bevolking achter zich, dat is nog minder dan toen hij de oorlog in Afghanistan startte). Als middel om de sociale cohesie te verhogen onder dreiging van een imminent extern gevaar (al dan niet artificieel gecreëerd) blijft oorlog altijd een erg kortzichtige oplossing. Alleen als oorlog gevolgd kan worden door vrede - nadat er dus eerst gewonnen of verloren werd - kan de sociale integratie stijgen (in de zin die Quincy Wright, Steinmetz en Bouthoul daaraan geven).

De bewering dat vrede een vermindering van de nationale soevereiniteit moet meebrengen kan moeilijk worden betwist. Maar het sluit niet uit dat staten inzake defensie hun soevereiniteit afstaan aan een veel bredere maatschappelijke organisatie (bijvoorbeeld de UNO, de EU, etc?) die desgevallend kan instaan voor hulp aan lidstaten in moeilijkheden. Een internationaal vredesleger komt daaraan ten volle tegemoet. Vrede heeft net zo goed een politieke functie als oorlog. Wat vrede niet vermag is het (tijdelijk) opdrijven van de slinkende populariteit van war lords. **Dat lijkt mij één van de voornaamste redenen waarom – zeker wat grote politieke entiteiten als de Verenigde Staten betreft – een vredesleger nooit alle oorlogen zal kunnen uitbannen.** Een UNO vredesleger van desnoods meer dan één miljoen troepen kan bezwaarlijk de Verenigde Staten binnenvallen als daar een opportunistische president, geruggesteund door een netwerk van wapenverkopers, besloten heeft zijn populariteit op te krikken via een netwerk van internationale oorlogen. Wel kan zo'n vredesleger in de aangevallen staten desnoods helpen de aanvallen van zo'n oorlogslustige *commander in chief* af te slaan. Wat ook bereikt kan worden is dat de aanvallende staat niet langer coalitiepartners vindt om *zijn* oorlog uit te vechten. De oorlog in Irak is uiteindelijk slechts een Amerikaanse aangelegenheid. Diegenen die, bedot door de leugens dat Saddam Hussein over nucleaire wapens en massavernietigingswapens beschikte, aan zo'n oorlog deelnamen ter ondersteuning van de Amerikaanse belangen, hebben inmiddels wel beseft dat de Irak oorlog niet *hun* oorlog was. De Tony Blairs die weigeren dit te beseffen kunnen allicht een overdosis opportunisme worden verweten.

(3) Sociologische functie – Oorlog wordt voorgesteld als een middel voor sociale controle. Iedere samenleving kent een aantal mensen die nergens voor geschikt zijn maar waarvoor het leger een oplossing is. In het leger kunnen ze van algemene waardering

patterns insuring the existence of "hewers of wood and drawers of water". The further progress of automation can be expected to differentiate still more sharply between "superior" workers and what Ricardo called "menials," while simultaneously aggravating the problem of maintaining an unskilled labor supply" (Lewis, 1967: 48).

genieten, in oorlogen zelfs ware helden worden. Zonder oorlog zouden ze een bedreiging voor de samenleving vormen en zouden de (jeugd)criminaliteit en de werkloosheid fors stijgen. "The most obvious of these functions is the time-honored use of military institutions to provide antisocial elements with an acceptable role in the social structure. The disintegrative, unstable social movements loosely described as "fascist" have traditionally taken root in societies that have lacked adequate military or paramilitary outlets to meet the needs of these elements. This function has been critical in periods of rapid change. The danger signals are easy to recognize, even though the stigmata bear different names at different times. The current euphemistic clichés – "juvenile delinquency" and "alienation" – have had their counterparts in every age. In earlier days these conditions were dealt with directly by the military without the complications of due process, usually through press gangs or outright enslavement. But it is not hard to visualize, for example, the degree of social disruption that might have taken place in the United States during the last two decades if the problem of the socially disaffected of the post-World War II period had been foreseen and effectively met. The younger, and more dangerous, of these hostile social groupings have been kept under control by the Selective Service System" (Lewis, 1967: 42).

Lewis diept dit onderwerp uit en concludeert dat sociale controle over een arbeidsongeschikte of arbeidsonwillige jeugd niet zal functioneren indien geen bloedvergieten in het vooruitzicht kan worden gesteld. Die groep van mensen wil een echte vijand die ze naar hartelust kunnen bestrijden op eigen levensgevaar. Dit argument gaat **slechts ten dele** op in een vredeconomie. Vooreerst lijkt het een grove belediging te stellen dat het leger uitsluitend uit sociaal nuttelozen zou bestaan. Vervolgens is het onwaar dat, zelfs mocht dit zo zijn, al die sociaal nuttelozen zich te buiten zouden gaan aan criminaliteit. En zelfs mocht dit zo al zijn, dan nog is criminaliteit niet compleet onbeheersbaar zoals in de hoofdstukken 6 tot 8 zal worden aangetoond. Voorts kunnen die zogenaamd sociaal nuttelozen net zo goed maatschappelijke waardering genieten indien ze hun leven wagen binnen een internationaal vredesleger dan in een nationaal oorlogsleger.

(4) Ecologische functie - De eerste drie functies van oorlog, zoals beschreven in het *Iron Mountain Report* zijn eigenlijk compilaties van stellingen die in de oorlogsociologie al veel langer bekend waren. De vierde functie, de ecologische, is een eigengereid brouwsel van stellingen die Steinmetz en Bouthoul eerder hebben geformuleerd, maar die derwijze worden verminkt dat het eindresultaat krankzinnig overkomt. Lewis vertrekt van het sociaaldarwinisme dat "war has served to help the survival of the human species." Lewis draait de stelling van Steinmetz om en stelt dat oorlogen niet zorgen voor de "survival of the fittest", maar voor de "survival of the weakest". Tijdens oorlogen met conventionele wapens zijn het net de biologisch sterkeren die op het slagveld sneuvelen. Dit fenomeen noemt hij **genetische regressie**. "When a conventionally adaptive animal faces one of its periodic crises of insufficiency, it is the "inferior" members of the species that normally disappear. An animal's social response to such a crisis may take the form of a mass migration, during which the weak fall by the wayside. Or it may follow the dramatic and more efficient pattern of lemming societies, in which the weaker members voluntarily disperse, leaving available food supplies for the stronger. In either case, the strong survive and the weak fall. In human societies, those who fight and die in wars for survival are in general its biologically stronger members. This is *natural selection in reverse*." (Lewis, 1967: 49).

Indien men een explosie van de wereldbevolking, leidend tot de vernietiging van het ecologisch milieu, wil vermijden zijn conventionele oorlogen geen uitweg. Dus pleit Lewis – net als de *New Civilian Militarists* van zijn tijd – voor het nut van nucleaire oorlogen. Die zouden ervoor zorgen dat de genetische regressie wordt gestopt

en dat de planeet weer leefbaar wordt (*sic*²). "Conventional methods of warfare would almost surely prove inadequate, in this event, to reduce the consuming population to a level consistent with survival of the species. (...) (A) relevant factor is the efficiency of modern methods of mass destruction. Even if their use is not required to meet a world population crisis, they offer, perhaps paradoxically, the first opportunity in the history of man to halt the regressive genetic effects of natural selection by war. Nuclear weapons are indiscriminate. Their application would bring to an end the disproportionate destruction of the physically stronger members of the species (the "warriors") in periods of war." (Lewis, 1967: 50).

In die zin voorgesteld is de ecologische functie van oorlog één grote leugen. Grote internationale oorlogen getuigen uiteindelijk van een grenzenloze lafheid van de aanvallers. In Kosovo, Afghanistan, Kuweit en Irak moesten zogenaamde precisiebombardementen de vijand derwijze verzwakken dat pas daarna grondtroepen met een minimum aan risico's het strijdperk konden betreden. Toen Israël Libanon binnenviel tijdens de zomer van 2006 gebeurde precies hetzelfde. Weken lang werd Libanon plat gebombardeerd en Israëlitische grondtroepen kwamen maar heel sporadisch in actie, overal clusterbommen en landmijnen achterlatend. Slachtoffers van dit soort laffe oorlogen zijn zeker niet de biologisch sterkeren, wel een meerderheid van biologisch zwakkeren, niet zelden ouderen, weerloze vrouwen en kinderen. Dat conventionele oorlogen tot genetische regressie zouden leiden is fundamenteel onwaar. Dat nucleaire oorlogen een zegen voor het ecologisch systeem zouden zijn is te gek voor woorden. Er is geen radicaler middel om het milieu decennia lang te verwoesten dan nucleair geweld. De ontploffing van de kernreactor in Tsjernobil – niet eens gevolg van nucleaire oorlogsvoering – leidde tot een complete verwoesting van de natuur tot ettelijke mijlen buiten de ontploffingszone.

(5) Culturele en wetenschappelijke functie - Wat Lewis schrijft over de culturele functie van oorlog is net zo onzinnig als wat hij schreef over het nut van nucleaire oorlogen. Alsof enkel romans, films, schilderijen, beeldhouwwerken, etc., groots kunnen zijn indien ze oorlog als uitgangspunt nemen. "Art that cannot be classified as war-oriented is usually described as "sterile," "decadent," and so on. Application of the "war standard" to works of art may often leave room for debate in individual cases, but there is no question of its role as the fundamental determinant of cultural values. Aesthetic and moral standards have a common anthropological origin, in the exaltation of bravery, the willingness to kill and risk death in tribal warfare." (Lewis, 1967: 54). Een dergelijk geëxalteerde apologie voor oorlog hoort thuis in de wensdromen van de Maistre en Proudhon, niet in de actuele oorlogssociologie.

De wetenschappelijke functie van oorlog als motor voor economische innovatie kan niet worden betwist, als hoger uitgelegd. Daarnaast heeft ze inderdaad bijgedragen tot een vooruitgang in de medische technologie. Oorlogen hebben nu eenmaal altijd behoefte gehad aan geneesheren die geacht worden op te treden na de aangerichte ravage op het slagveld.¹⁹

(6) Andere functies – In zijn opsomming van andere functies gaat Lewis zonder enige grondige argumentatie de apologetische weg op die zoveel oorlogsver-

¹⁹ "The most direct relationship can be found in medical technology. For example, a giant 'walking machine,' and amplifier of body motions invented for military use in difficult terrain, is now making it possible for many previously confined to wheelchairs to walk. The Vietnam war alone has led to spectacular improvements in amputation procedures, blood-handling techniques, and surgical logistics. It has stimulated new large-scale research on malaria and other typical parasite diseases; it is hard to estimate how long this should otherwise have been delayed, despite its enormous nonmilitary importance to nearly half the world's population. (Lewis, 1967:55).

heerlijkers voor hem waren ingeslagen. Oorlogen zouden het moreel klimaat van een samenleving verbeteren, zouden generatieconflicten verhinderen, zouden de ideologische zuiverheid verhogen. Uiteindelijk blijkt slechts één van de "andere functies" opgesomd door Lewis te kloppen, nl. dat oorlogen de basis zijn van internationaal vergelijk. Ook dat wist Steinmetz al vier decennia eerder veel beter te verwoorden.

5. DE AUTISTISCHE POWER ELITE VAN NA 9/11

Een analyse als die van Lewis in het *Iron Mountain Report* moge dan al bol staan van de fouten, moge dan al meer literatuur dan wetenschap zijn, moge dan al verre van origineel zijn, ze bevat – en dat is waar tot op vandaag – het soort argumenten dat het militair-industrieel complex gebruikt om politieke leiders te overtuigen²⁰ dat oorlog niet enkel eufunctioneel is voor de non-participanten (die zij zelf zijn), maar zelfs voor de participanten (voor de militairen en de burgerbevolking van de natie). Dat is niet zonder belang. Boeken als het *Iron Mountain Report* die pseudo-wetenschappelijke verheerlijking van oorlog zijn, zijn het soort vergif dat leden van de power elite graag aangrijpen om oorlogen te rechtvaardigen. Ik vind, de polemoloog Iring Fetscher (1972: 15) van de Frankfurter Schule zag het goed toen hij schreef: “Democratie in alle landen van de wereld kan alleen (...) (wanneer de invloed van het militair-industriële complex is uitgeschakeld) een garantie voor vrede zijn.” Dieter Senghaas (1972: 117-9) beschrijft het handelen van dat militair-industrieel complex als *autistisch*.²¹ “We spreken van autisme (extreme egocentriciteit) wanneer in een latent of manifest conflictveld de werkelijke, met de realiteit overeenstemmende informatie uit de buitenwereld wordt overheerst door het beeld van de wereld zoals het in het interne systeem van de actor ontstaat. (...) Het conflict in een autistisch communicatiesysteem krijgt dan een zo heftig karakter dat de bedoelingen en de werkelijke gedragingen van de tegenstander er geen voldoende verklaring meer voor bieden. Mét een toenemend egocentrisme worden conflicten niet alleen irreëler, maar ook potentieel heviger.”

De oorlog in Irak als bevolen door het Amerikaanse militair-industrieel complex is ontstaan als een autistische reactie op 9/11. De power elite ging er onmiddellijk van uit dat de aanslag het werk was geweest van een goed gestructureerde groep van terroristen die Al Qaida werden genoemd. Enige communicatie met die groep was bij voorbaat uitgesloten. Al dadelijk verschenen er in de Amerikaanse pers berichten dat het wel om 10,000 goed getrainde Islam-terroristen ging. Op een bepaald moment had CNN het over zo’n 5,000 gesneuvelde Al Qaida strijders bij de aanval op Tora Bora. Dit alles getuigt voor de extreme egocentriciteit van de Amerikaanse waarnemers. Al Qaida is in het geheel niet die goed gestructureerde groep van terroristen die overal ter wereld aanslagen pleegt. Die aanslagen worden niet gepleegd op bevel van een militair opperbevelhebber (Osama Bin Laden of Ayman al-Zawahiri), zijn niet het werk van een wereldwijd verspreid netwerk van terroristen, maar integendeel van fanatieke enkelingen in de greep van het Islam-neofundamentalisme – enkelingen die aan geen enkel hoger bevel gehoorzamen maar uit pure haat tegen het Amerikaanse imperialisme aanslagen plegen. Onmiddellijk na 9/11 besloot de extreem egocentrische Amerikaanse power elite tot een oorlog in Afghanistan, waarbij ze Pakistan als uitvalsbasis gebruikten. Cynisch is wel dat de geviseerde Osama Bin Laden zich niet in Afghanistan bevond maar wel in ... Pakistan.

Voor de power elite werd Al Qaida het angstsyndroom bij uitstek. Op de duur begon diezelfde power elite zijn eigen autistische waanbeelden te geloven dat Saddam Hussein

²⁰ Onder het bewind van George W. Bush hoefde het militair-industrieel complex de president niet te overtuigen van de noodzaak aan oorlog. Hier waren het veeleer de *neoccons* van denktanks als PNAC, CSP, NIPP, CFR, JINSA en WINEP – inclusief president en vice-president – die de rest van de power elite overtuigden hoe waanzinnig nuttig een reeks oorlogen tegen de *Axis of Evil* wel waren voor economie, politiek, maatschappij, wetenschappelijke vooruitgang, moraal van de burger, etc. Al die argumenten samen luistert sinds 9/11 naar één enkele naam: “de **veiligheid** van de Amerikaanse burger”.

²¹ Senghaas, Dieter (1972: 117): “Als we iets weten over het uitbreken van agressie dan is het dat de waarschijnlijkheid van gewelddadigheden toeneemt wanneer een verminderd vermogen tot realiteitswaarneming de vrije loop laat aan opgekropte agressie, en een groeiende egocentriciteit tot verlies van zelf-beheersing en tot minachting voor de door de realiteit gestelde grenzen leidt.”

samenzwoer met het machtig gewaande Al Qaida. Die waanvoorstelling lag aan de basis van de oorlog in Irak. Ook al vonden EIBarradei en Blix noch nucleaire wapens noch conventionele massavernietigingswapens in Irak, de autistische waarnemingen begonnen een eigen leven te lijden, zelfs bij zoverre dat de CIA er Saddam van verdacht die wapens te hebben verstoep in rondrijdende trucks. Op CNN verschenen zelfs luchtfoto's van die rondrijdende trucks en CIA functionarissen maakten gedetailleerde tekeningen van de binnenkant van die trucks. Eens begonnen ontwikkelde de Irak oorlog zich in wat Senghaas destijds het *Schumpeter-effect* heeft genoemd. In een tijdschriftartikel van 1919 verdedigde de econoom Schumpeter (1919: 72-146) de stelling dat expansie van oorlogen en bewapening vaak irrationeel verliep. Talloze oorlogen uit eigenbelang worden zonder begrijpelijke redenen gevoerd, schrijft hij. "Een verklaring voor deze doelloze agressiviteit zocht hij in de psychologische disposities en de sociale structuren, die misschien in een eerdere fase van de geschiedenis van een staat nodig waren om aan een werkelijk bestaande externe dreiging weerstand te bieden, maar die ook nog bleven bestaan nadat ze hun objectieve betekenis en hun beschermende functie hadden verloren. (...) Naties en elites ontwikkelen vaak strategieën die een intensieve organisatie vereisen. Die maken het hen later weer moeilijk om zich op nieuwe taken te oriënteren. Ze houden nog vast aan een strategie, als die al lang achterhaald is. Hun reusachtige, objectief gezien overbodige bewapeningscomplexen, ontwikkelden zich dan volgens een eigen groeidynamiek in een richting en met een snelheid die in geen enkele verhouding meer staat tot de oorspronkelijke, misschien reële bedreiging" (Senghaas, 1972: 119).

Op geen enkel moment heeft er enige dreiging bestaan dat Saddam Hussein nucleaire of massavernietigingswapens zou hebben geleverd aan een globaal Al Qaida netwerk die ze dan zou hebben gebruikt tegen de Amerikaanse staat. Er waren geen nucleaire wapens, er waren geen vernietigingswapens, er waren geen contacten tussen Saddam en Bin Laden, er was zelfs niet eens een Al Qaida zoals de Amerikaanse power elite zich dat in externe egocentriciteit had voorgesteld. Er was dus geen reële behoefte aan oorlog in Irak. De angstpsychose van 9/11 zorgde ervoor dat het militair-industrieel complex zijn eigen realiteit creëerde. Aanvankelijk was de oorlog enkel bedoeld om die nucleaire en massavernietigingswapens onschadelijk te maken en de Irakese burger *en passant* te verblijden met een democratie naar Amerikaans model. Maar toen Saddam Hussein al gevangen was, zijn militaire garde over de hele lijn verslagen, ging de onnodige oorlog een heel eigen leven leiden. Ondertussen werd de staatseconomie van Irak compleet verwoest, werd het geld van de petroleum gebruikt voor een wederopbouw door Cheney's Halliburton, werd de Baath partij net als leger en politie compleet ontmanteld en werd Irak al een even grote chaos als destijds Vietnam.

In zijn merkwaardig boek *How Bush rules* noemde Sydney Blumenthal (2006) het politiek regime van Bush een radicaal regime. Allicht ware het correcter geweest om van een **autistisch regime** te spreken, geheel in de lijn met wat Dieter Senghaas daaronder destijds verstond. Maar als oorlogen onder zuiver irrationele drang kunnen ontstaan, door een extreme egocentriciteit bij het waarnemen van de buitenwereld, dan heeft het niet eens zin om te onderzoeken welke sociale functies oorlogen vervullen. Dan zouden ze nog ontstaan, zelfs bij het volslagen ontbreken van sociale functies.

Welke zijn nu ten slotte die functies die oorlog vervult die vrede niet of slechts ten dele kan vervullen? Bij dit antwoord gebruik ik de term "vrede" in de zin die Johan Galtung – de Noorse grondlegger van de (kritische)²² polemologie – daaraan heeft gegeven, namelijk dat

²² Tromp, Hylke (1973: x) verduidelijkt: "*Kritische polemologie* betekent niet zozeer dat er ook polemologie zou hebben bestaan die niet kritisch was, want dat waren de eerste polemologen zeker ook. Het betekent dat de uitgangspunten en doelstelling van het verleden opnieuw kritisch worden gezien."

vrede afwezigheid van geweld is (1969: 34), zowel afwezigheid van persoonlijk geweld²³ als afwezigheid van structureel geweld²⁴ (*ib.*: 69). Kortom we hebben het over negatieve en positieve vrede die zich tot elkaar verhouden als twee zijden van een muntstuk. Diezelfde Galtung schreef ooit: "Je kunt moeilijk tegen vrede zijn. (...) Want vrede staat tenslotte op ieders agenda" (*ib.* : 32-3). In een voetnoot liet hij daar dan wel op volgen: "Dat is natuurlijk niet helemaal waar. Het stond ook niet op de agenda van de fascist en de nazi's en het staat ook niet op de agenda van het huidige revolutionaire denken" (*ib.* 33n). Hetzelfde geldt ook voor terroristen en voor het militair-industrieel complex.

Vrede faalt uiteindelijk in minstens drie opzichten. In economisch en medisch opzicht kan vrede nooit tot dezelfde drang tot **innovatie** leiden als oorlog. Vrede kan politieke leiders geen uitkomst bieden om via een grotere graad van **sociale integratie** hun populariteit (zeer tijdelijk) te verhogen. Vrede kan tenslotte maar gedeeltelijk beletten dat de **maatschappelijk nuttelozen** zich perfect kunnen integreren in de samenleving in plaats van te versukkelen in **criminaliteit**. Wereldvrede is alleen nog maar om deze redenen utopisch. Alle modellen van wereldvrede – Iring Fletscher onderzocht er niet minder dan acht – zijn werkelijkheidsvreemd. Toch moet dat geen reden zijn om niet met man en macht te ijveren voor een supranationale soeverein vredesleger. Dit leger zal zeker niet duurzaam kunnen beletten dat er nieuwe oorlogen ontstaan, maar het kan wel helpen het aantal te reduceren. Vergeleken met oorlog heeft vrede één groot voordeel: het werkt eufunctioneel in hoofde van participanten, terwijl oorlog in hun hoofde dysfunctioneel werkt, en enkel eufunctioneel werkt in hoofde van power elites, van machtdiques. Naarmate men er beter in slaagt dat individuele staten inzake bewapening en militie hun soevereiniteit afstaan aan een internationale organisatie die supranationale soeverein is moet het oorlogsgevaar verminderen, geheel in de lijn van analyses die veel eerder werden gemaakt door Carl von Clausewitz en Anatol Rapoport.

Voorts lijkt het mij essentieel dat een objectieve internationale kwaliteitspers een bijdrage kan leveren in het beteugelen van oorlogen met een autistische oorzaak. Die pers heeft als taak publiek en politici zo goed mogelijk in te lichten over de ware stand van zaken in de wereld zodat extreem egocentrische observatie bemoedigd wordt. Van meer Larry Kings en meer CNN, spaar ons, Heer. Het mag toch niet kunnen dat Time Warner, eigenaar van CNN, de stafchef (Timothy Berry) van de leider van de Republikeinen in het Huis van Afgevaardigden (Tom DeLay), kan inhuren als verslaggever te Washington. Nog minder mag het kunnen dat vice-president Dick Cheney mediamagnaten aanspreekt om zich te ontdoen van hun kritische correspondenten. Een objectieve pers is iets geheel anders dan *Fox News* dat doodgemoederd quasi officiële overheidspropaganda verstrekt (Blumenthal, 2006: 17). Uiteindelijk is ieder vredelievend initiatief dat oorlog poogt te voorkomen meer dan welkom. Het *Schumpeter-effect* achter diverse oorlogen moet, overal waarvoor er gelegenheid is, kunnen worden blootgelegd. Uiteindelijk is niets zo bedreigend voor wereldvrede als een autistisch regime.

²³ Galtung, Johan (1969: 41): "We zullen die vorm van geweld, waarbij sprake is van een persoon die gewelddadige handeling verricht *persoonlijk of direct geweld* noemen."

²⁴ Meestal gebruikt men de term *institutioneel geweld* voor datgene wat Galtung structureel geweld noemt. Zie hierover Galtung, Johan (1969: 41n).

6. NOODZAAK AAN EEN EUROPEES NON-INTERVENTIONISME

Meer dan een eeuw non-interventionisme, sinds de aanvaarding van de Monroe doctrine, hebben de Amerikanen ervan behoeft bij internationale oorlogen betrokken te geraken in de periode 1823-1941. De doorbraak van de power elite begin de jaren 1950 heeft ertoe geleid dat, wat de Verenigde Staten betreft, een terugkeer naar het non-interventionisme onmogelijk is geworden. Europa daarentegen heeft niet iets zo typisch Amerikaans als een power elite, als een militair-industrieel complex. Als Tony Blair, zonder het parlement te horen, besliste 42,000 Britse troepen naar de Golf te sturen voor een oorlog tegen Irak, dan is deze beslissing niet geïnspireerd geweest door zoiets als een Britse power elite. Er bestaat geen Britse power elite. De verantwoordelijkheid voor die historische blunder draagt Blair helemaal alleen. Zelfs binnen zijn eigen Labour partij waren er meer tegenstanders dan slippendragers.

Europa heeft meer dan ooit nood aan een supranationale grondwet, maar dan wel een grondwet die wat anders is dan één lange ode aan het neoliberalisme, een grondwet die ook de sociale rechten van de burgers respecteert en die die sociale rechten niet ondergeschikt maakt aan de liberale rechten van de leidinggevende klasse. Die versie van een Europese grondwet die in Frankrijk en Nederland door de burgers werd weggestemd was zeker geen schoolvoorbeeld van democratische globalisering waarbij lidstaten een deel van hun volkssoevereiniteit overdroegen aan een supranationale instelling. De Europese grondwet moet dus dringend worden herschreven in democratische zin. **In die nieuwe Europese grondwet, die er vroeg of laat moet komen, moet dringend worden ingeschreven dat geen van de lidstaten ten oorlog mag trekken zonder de goedkeuring van het Europese Parlement.** Zo'n constitutionele beperking van het recht op oorlog – zelfs mocht het een zgn. *justum bellum* betreffen – moet al te dienstige *slippendragers van de U.S. power elite* er binnen de Europese Unie van weerhouden oorlogen te voeren zich steunend op ... een scriptie van één of andere student. In het verleden is Europa eeuwen lang het schouwtoneel geweest van oorlogskonflikten waarvan er enkelen zijn ontspoord tot intercontinentale conflicten.²⁵ Men kan het moeilijk oneens zijn met Quincy Wright (1942: 212-3) dat nationalisme en religie verantwoordelijk waren voor merendeel van de oorlogen.

²⁵ Noam Chomsky (2001a: 4) schrijft hierover: "In the case of Europe, the change is even more dramatic because its history is even more horrendous than ours. We are an offshoot of Europe, basically. For hundreds of years, Europe has been casually slaughtering people all over the world. That's how they conquered the world, not by handing out candy to babies. During this period, Europe did suffer murderous wars, but that was European killers murdering one another. The main sport of Europe for hundreds of years was slaughtering one another. The only reason that it came to an end in 1945, was....it had nothing to do with Democracy or not making war with each other and other fashionable notions. It had to do with the fact that everyone understood that the next time they play the game it was going to be the end for the world. Because the Europeans, including us, had developed such massive weapons of destruction that that game just have to be over. And it goes back hundreds of years. In the 17th century, about probably 40% of the entire population of Germany was wiped out in one war. But during this whole bloody murderous period, it was Europeans slaughtering each other, and Europeans slaughtering people elsewhere. The Congo didn't attack Belgium, India didn't attack England, Algeria didn't attack France. It's uniform. There are again small exceptions, but pretty small in scale, certainly invisible in the scale of what Europe and us were doing to the rest of the world. This is the first change. The first time that the guns have been pointed the other way. And in my opinion that's probably why you see such different reactions on the two sides of the Irish Sea which I have noticed, incidentally, in many interviews on both sides, national radio on both sides. The world looks very different depending on whether you are holding the lash or whether you are being whipped by it for hundreds of years, very different. So I think the shock and surprise in Europe and its offshoots, like here, is very understandable. It is a historic event but regrettably not in scale, in something else and a reason why the rest of the world...most of the rest of the world looks at it quite differently. Not lacking sympathy for the victims of the atrocity or being horrified by them, that's almost uniform, but viewing it from a different perspective. Something we might want to understand."

Eigenlijk zou Europa er goed aan doen – zeker voor wat de lidstaten van de Europese Unie betreft – een eigen versie van de Monroe doctrine te respecteren door (1) zelf niet meer tussen te komen in enig conflict buiten Europa, tenzij via de op te richten verruimde UNO vredesmacht en (2) geen buiteneuropese inmenging binnen de eigen grenzen meer te dulden. Dit laatste impliceert dat de Amerikaanse kernraketten die nog steeds in Europa gevestigd zijn moeten worden teruggestuurd²⁶, ook dat er geen Amerikaanse militaire bases meer mogen gevestigd zijn binnen de Europese Unie²⁷ en ten slotte dat de NATO wordt opgedoekt. Het feit dat dergelijke voorstellen zo onrealistisch overkomen illustreert enkel maar hoezeer het huidige Europese defensiesysteem nog verstrengeld is met het Amerikaanse. Half 2006 stemde het Europees Parlement zelfs met een overweldigende meerderheid ermee in het transatlantisch militair partnership te verstevigen – en dit nadat al geweten was dat de Verenigde Staten zijn Europese bases in Europa gebruikte voor conflicten in het Midden-Oosten en nadat eveneens geweten was dat de CIA betrokken was bij ontvoeringen uit Europa van vermeende terroristen die naar Guantánamo Bay werden overgebracht.²⁸ Een Amerikaans-Europese wapenbroederschap werd meteen aangekondigd

²⁶ Alhoewel dit op het eerste gezicht geen moeilijke zaak lijkt is de Amerikaanse power elite erin geslaagd dat nieuwe lidstaten van de EU, zoals Polen en Tsjechië, recentelijk hebben aanvaard een deel van het Amerikaanse raketterschild op hun grondgebied te installeren in ruil voor militaire hulp, lees levering van goedkopere Amerikaanse wapens. Op die manier infiltreert de Amerikaanse power elite zich ook in Europa waar ze desnoods kan ijveren voor een breuk in de EU wanneer bepaalde lidstaten er maatregelen nemen die de power elite niet zinnen.

²⁷ Binnen de Europese Unie blijft de Amerikaanse power elite zijn militaire bases uitbreiden. Zo werd in 2007 nog beslist dat de legerbasis in het Italiaanse Vincenzo zal worden uitgebreid van 2800 man naar 4-5000 man. Opvallend was dat, toen daar tegen werd betoogd, geen van de ministers van de regering Prodi mee opstapte in de betoging.

²⁸ Europa Nu (2007): “Tussen eind 2001 en eind 2005 heeft de CIA ten minste 1245 vluchten uitgevoerd via Europese luchthavens of Europees luchtruim. Volgens het rapport hebben Europese lidstaten hun ogen gesloten voor dergelijke vluchten. De CIA-vluchten hadden als doel het vervoeren van verdachten om ze in een ander land te laten berechten. In de betrokken andere landen, zoals Egypte, zou minder streng de hand worden gehouden aan het verbod op *‘incommunicado detentie’* (gevangenschap zonder contact met de buitenwereld) en op martelen. Wat betreft het gebruik van martelpraktijken tijdens verhoren, dienen de verklaringen van talloze getuigen en betrokkenen als bewijs. Drie van de voorstemmers in die tijdelijke commissie waren de Nederlandse Europarlementariërs Jan Marinus Wiersma (PvdA), Jeanine Hennis-Plasschaert (VVD) en Kathalijne Buitenweg (GroenLinks). ‘We hebben ernstige schendingen van de mensenrechten onthuld’, zegt Wiersma. Hennis Plasschaert merkt op: **‘De strijd tegen terrorisme is een belangrijke, maar we moeten ervoor waken dat deze strijd niet als excuus wordt gebruikt om de fundamentele rechten aan de kant te zetten’**. ‘Het was natuurlijk mooi geweest als er een foto was ontdekt van een gevangene die in Syrië aan boord ging van een vliegtuig om via Europa naar Guantánamo Bay te worden vervoerd. Maar eerlijk gezegd, had ik dat niet verwacht’, zegt Buitenweg.”

“Wat betreft keiharde bewijzen schiet het rapport tekort. Het is zeer waarschijnlijk dat Europese landen informatie hebben ontvangen die is verkregen door middel van marteling. Het is onmogelijk gebleken om te bewijzen dat er geheime detentiecentra in Polen zijn geweest. En is er geen overtuigend bewijs gevonden om beschuldigen te ontcrachten dat er dergelijke centra in Roemenië zijn geweest. Europese landen hebben mogelijk te weinig controle uitgeoefend op Amerikaanse militaire bases in Europa, waar vermeende detentiecentra zich bevonden en martelpraktijken plaatsvonden.”

“Ondanks de kritiek van verschillende Europarlementariërs, zegt Buitenweg trots te zijn op het eindresultaat. Volgens haar is de grootste verdienste de belangstelling voor het onderwerp in leven houden, want regeringen dachten: laten we maar stil blijven, dan waait het misschien over, aldus Buitenweg.”

“De tijdelijke commissie van het Europees Parlement heeft veel kritiek op de regeringen van een aantal EU-lidstaten. Oostenrijk, Italië, Polen, Portugal en Groot-Brittannië hebben volgens de commissie onvoldoende meegewerkt aan het onderzoek. Het is mogelijk op basis van het EU-Verdrag dat de EU bijvoorbeeld het stemrecht afneemt van een lidstaat die stelselmatig mensenrechten schendt. De Pools-Italiaanse Christen-Democraat Jas Gawronski vindt het evenwel ‘belachelijk om met straffen te dreigen terwijl het onderzoek slechts speculaties heeft opgeleverd’.”

“Het einde van de vragen rondom CIA vluchten en detentiecentra in Europa is nog lang niet in zicht. ‘We vragen aan de nationale parlementen en regeringen nu zelf onderzoek te gaan doen. En als het aan mij ligt, rapporteert de commissie buitenlandse zaken van het parlement over een half jaar opnieuw over de stand van zaken. Zo blijft het onderwerp op de agenda, ’ zegt Buitenweg.”

met de belofte van "vergroting van de militaire competenties van Europa (...) met het oog op een betere partnerschapsrelatie tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten op politiek en militair gebied". In feite is dat een belofte dat de EU in de toekomst wil blijven oorlog voeren aan de zijde van de Amerikanen. Deze rol van lakei van het Amerikaanse militair-industrieel complex staat diametraal op de noodzaak geheel zelfstandig militaire interventies te kunnen uitvoeren, zonder hulp van de NATO of van de Amerikanen.

De Amerikaanse legerbases en de Amerikaanse kernraketten op Europees grondgebied zijn een historische erfenis uit de tijd van de Koude Oorlog en het IJzeren Gordijn. Bijna twee decennia later hebben geen Europese politieke leiders de moed gehad die erfenis op te doeken. Europa heeft een overschot aan Tony Blairs en een nijpend tekort aan een nieuwe Charles de Gaulle. Van de Europese Unie, in zijn huidige samenstelling, moet bitter weinig worden verwacht. **Europa blijft de willige hoer in het kozijn van de Amerikaanse power elite.** De EU lult maar wat uit de nek indien men het er heeft over een autonoom eigen Europees leger. Het verstevigen van het transatlantisch akkoord is het bewijs dat Europa geen zelfstandig eigen leger wil. Op die manier kan Europa nooit een eigen buitenlandse politiek voeren en moet het braaf aan het handje lopen van zijn Amerikaanse begeleider.

Toch moet er dringend werk worden gemaakt van een zelfstandig **Europees leger** dat de verschillende nationale legers van de lidstaten vervangt en dat zich ontdoet van alle vormen van Amerikaanse interventie op Europees grondgebied. Of nog, er moet een supranationaal defensiebudget komen, beheerd door de ministers van Defensie van de nationale lidstaten die zetelen in comité. Europa moet ophouden voor zijn internationale veiligheid afhankelijk te blijven van de Verenigde Staten alsof was de Tweede Wereldoorlog nog steeds niet voorbij. In het Empire is Europa geen waardevolle tegenspeler van Amerika omdat het militair gezien een dwerg blijft, erger: een ordinaire straathoer.

Een Empire met één enkele wereldleider moet op één of andere manier kunnen worden gestopt. Oproepen tot een wereldrevolutie klinkt heel mooi, maar je kan net zo goed oproepen dat eenieder vanaf morgen een Eiffeltoren in zijn tuin moet zetten. Europa heeft de technische know-how om een wereldmogendheid te worden maar dan moet het dringend iets anders worden dan doodgevoorn een eengemaakte markt. Om mee te kunnen spelen in de buitenlandse politiek is het noodzakelijk geworden dat men inzake defensie geheel zelfstandig kan optreden. Dat veronderstelt dat de Europese legeraankopen worden gecentraliseerd, dat iedere vorm van wapenaankopen moet worden goedgekeurd door het Europees parlement en dat die aankopen deel moeten uitmaken van een centraal Europees plan. Zo was het onverantwoord dat de EU lijdzaam heeft toegezien hoe Tsjechië en Polen recentelijk grote hoeveelheden wapens hebben aangekocht in de States in ruil voor deelname aan de oorlog in Irak. De Europese grondwet moet ansoluut worden uitgebreid met een **militair luik. Daarin moet worden gestipuleerd dat geen vreemde militaire bases in één van de lidstaten mogen worden toegestaan zonder goedkeuring van het Parlement. Ook dat alle wapenaankopen moeten worden gecoördineerd en niet kunnen worden toegestaan zonder parlementair mandaat.**

Voorts moet Europa dringend ophouden militair te parasiteren op de Verenigde Staten. Dat de EU maar 1.64 % van zijn BNP spendeert aan defensie, tegen 2.68 % voor de wereld als geheel (zie Tabel 6.A, kolom 4) illustreert voldoende dat de EU niet echt werk maakt van een autonoom eigen leger en nog steeds rekent op militaire steun van de Amerikaanse bondgenoot. Alleen het Verenigd Koninkrijk (met 2.71 %) komt boven het wereldgemiddelde uit. Landen als Nederland (1.49 %) en België (1.05 %) zitten zelfs ver beneden het reeds zo lage Europese gemiddelde. Maar als Europa ooit nog een rol van betekenis wil spelen in de postmoderne Empire dan moet het nu eenmaal een militaire mogendheid worden die op

eigen benen kan staan. Zolang dat niet gebeurt kan de Amerikaanse power elite naar eigen goeddunken de lakens uitdelen inzake internationale politiek. Het is de grote verdienste van Charles de Gaulle geweest dat hij dit inzag, lang voor de Empire een feit werd. Helaas heeft Europa geen leiders meer van zijn kalliber. Daarom blijft de Europese buitenlandse politiek steeds een afkooksel van de Amerikaanse.

OORLOG IN DE POSTMODERNITEIT: BESLUIT

Naarmate de gelijke ruil en de volkomen concurrentie meer en meer werden vervangen door een ongelijke ruil en onvolkomen concurrentie begonnen concerns opvallend meer te produceren dan de nationale markt kon afnemen. Dit gaf aanleiding tot een toenemende exportafhankelijkheid van de meeste kapitalistische economieën. Onzekerheid betreffende het internationaal betalingsverkeer en tarieffaire hinderpalen moesten uit de weg worden geruimd. Het werd het begin van een globalisering die nog jaar na jaar toeneemt. Daarbij stonden soevereine staten een steeds groter deel van die nationaliteit af aan internationale instellingen. Van 1945 tot 1962 waren er nog vier hoofdrolspelers op de wereldmarkt: de Verenigde Staten, de Sovjet-Unie, Groot-Brittannië en Frankrijk. Na de Suez-crisis van 1962 vielen de twee laatstgenoemden af naar aanleiding van onderling gemaakte dubieuze afspraken. Zo ontstond een wereld met twee leiders die elkaar min of meer in evenwicht hielden dankzij de wederzijdse afschrikking van hun arsenalen aan kernwapens. Zo kwamen we terecht in een bipolaire wereld waar de drie andere hoofdrolspelers met vetorecht binnen de UNO aan de kantlijn mochten toekijken.

De grootste garantie dat de massale hoeveelheden kernwapens niet zouden worden gebruikt, zo verzekerde men ons, was de wederzijdse afschrikking. In 1989 veranderde de wereld plots van aanschijn toen de *perestroika* en *glasnost* politiek van Mikhail Gorbachev de aanleiding was voor de ineenstorting van het Sovjet systeem. De vroegere Sovjet-Unie viel uiteen in zijn theoretisch vijftien onafhankelijke lidstaten en het communisme werd plechtig ten grave gedragen. Vanaf nu was er nog één enkele wereldleider: de Verenigde Staten, een land dat voor zijn defensie evenveel uitgeeft als de rest van de wereld, een land dat instaat voor de verkoop van tweederden van alle wapens in de wereld, een land ook dat zijn typische oorlogseconomie bleef behouden na de Val van de Berlijnse Muur. Opeens was de garantie dat de massale hoeveelheid kernwapens nooit zou worden gebruikt verdwenen, want van een wederzijdse afschrikking was plots geen sprake meer. Als men vroeg welke zekerheid we na de Val van de Muur dan nog hadden dat die nucleaire wapens nooit zouden worden gebruikt luidde het antwoord dat de Verenigde Staten een verstandige en rationele speler was op het wereldtoneel. En dat moest dan maar volstaan.

De voornaamste geruststelling dat de Amerikanen geen gekke dingen zouden doen met hun indrukwekkende wapenarsenaal was het feit dat tot voorheen – en dat sinds de vroege jaren 1950 - alle presidentiële beslissingen werden gedragen door het militair-industrieel complex, een power elite waar de politieke, de economische en de militaire vleugel elkaar in evenwicht hielden, ongeacht de politieke kleur van de president. De *bipartisan composition* leek goed en wel verzekerd. In 1997, nog ten tijde van het presidentschap van Bill Clinton, werd dit beginsel op de helling gezet door de neoconservatieve denktank PNAC (*Project for a New American Century*). Opgezweept door de ultraliberale schrijfsels van Francis Fukuyama ijverde deze denktank, waartoe o.m. Dick Cheney, Jeb Bush, Donald Rumsfeld, Lewis Libby en Paul Wolfowitz behoorden, voor een politiek waarbij de Verenigde Staten de onbetwiste wereldleider moet worden, een leiderschap dat gesteund moet zijn op de militaire suprematie van Amerika in de wereld. De samenstelling van de power elite wijzigde grondig nadat George W. Bush door de Supreme Court werd uitgeroepen tot president, ondanks het feit dat hij niet de meerderheid van de stemmen had behaald en ondanks het feit dat de vermoedens groot waren dat er in het Florida van broer Jeb duchtig was geknoeid met de uitgebrachte stemmen. Opeens was er van enige *bipartisan composition* van het militair-industrieel complex nog weinig te bemerken. De politieke vleugel van de power elite werd volgepropt met leden van het PNAC en de ex-generaals en ex-admiraals die de wapenindustrie als van oudsher aan boord van het nieuwe complex had gehesen kregen

opeens opvallend meer gehoor dan voorheen. Van hen was geweten dat ze altijd wel te vinden waren voor een oorlog en dat ze, geholpen door de CIA, allerlei redenen verzonnen om nieuw militair geweld in de wereld te ontketenen. Zelfs een nietig vliegveldje op Grenada was in hun ogen een bedreiging voor het Amerikaanse volk, en dat voor een landje met een legertje van amper 1,500 man en een bevolking van slechts 70,000.

Het feit dat het PNAC ook een netwerk van relaties uitbouwde met vooraanstaande Europese politici, industriëlen en wapenfabrikanten maakte dat Europa niet langer een volwaardige medespeler in de wereld was, maar een willig meelopertje. Vanaf 9/11 is de gewijzigde Amerikaanse power elite, die overtuigd is een missie te hebben (de *Pax Americana* die niets met *pax* te maken had, alles met *war*), erin geslaagd de rest van de wereld mee te sleuren in een zgn. *war on terror*. Michael Ruppert, hoofdredacteur en eigenaar van het maandelijkse nieuwsbulletin *From the Wilderness*, gaat zelfs zo ver te stellen dat het triumviraat Bush-Cheney-Rumsfeld weldegelijk voorkennis had van de aanslagen van 9/11 maar dat ze expres niets ondernamen om zo een oorlog te kunnen beginnen tegen Afghanistan, Irak en Iran, waar na heftige bombardementen de wederopbouw kon worden toevertrouwd aan het Halliburton van ex-CEO Cheney – wederopbouw die kon worden gefinancierd door de buitgemaakte petrodollars. Strategisch-militair gezien is een *war on terror* gevoerd door een paar honderdduizend soldaten je reinste waanzin. Een onzichtbare vijand bekamp je niet met een heel leger maar via goed gestructureerde veiligheidsdiensten. Om die peperdure persisterende oorlogen – die onmogelijk kunnen worden gewonnen – te legitimeren zijn de goorste leugens welkom. Al Qaida is finaal groot gemaakt door het triumviraat Bush-Cheney-Rumsfeld, ettelijke keren uitvergroot en voorgesteld als een goed gestructureerd ondergronds leger dat het van geen kanten is.

Als *global leader* lapt het Nieuwe Amerika van de neocons zowat alle elementaire rechtsregels aan zijn laars. Zo begonnen ze de oorlogen in Afghanistan en Irak zonder het geringste UNO mandaat, worden vermeende terroristen door de CIA gefolterd en worden ze zonder enige vorm van proces gevangen gehouden. Ook pakt de CIA overal ter wereld vermeende terroristen op die van uit het Midden-Oosten naar Amerikaanse strafkampen worden gevoerd via martelvluchten met een tussenstop in Europese landen. Ruppert durft te besluiten dat het PNAC een blauwdruk levert voor het veroveren van de wereld met onwettige middelen. Van zulke leider van een geglobaliseerde wereld kan men niet verwachten dat die fungeert als een onpartijdige wereldpolitie. De wereld wordt gedomineerd door de best bewapende van alle schurkenstaten. Zeven jaar Amerika à la Bush is zeven jaar kommer en kwel geworden. Het zeer grote krediet dat Amerika – ooit de bevrijder van Europa tijdens W.O. II – bij de Europese burger nog had tot vóór zijn komst heeft Bush in enkele jaren tijd compleet verkwanseld. Ook mensen die zich in hun Europese thuisland nauwelijks aan buitenlandse politiek interesseren houden er ronduit een slechte opinie van Amerika aan over, net als had het Amerikaanse volk enige schuld aan de oorlogsmisdaden begaan door zijn president en zijn achterban. Inderdaad "oorlogsmisdaden", want in de vuile oorlog in Irak en in Afghanistan werd de Conventie van Genève, met duidelijk medeweten van Cheney en Rumsfeld, ettelijke keren geschonden. In plaats van het oorlogsgevaar te verminderen sleurt de nieuwe power elite de rest van de wereld mee in een resem van uitzichtloze oorlogen. De Bush-administratie heeft het voortdurend over de oorlog van Amerika *en bondgenoten*, maar die bondgenoten zijn doodgewone meelopers die vaak pas na een reeks loze beloftes bereid werden gevonden het Amerikaanse oorlogsspel mee te spelen.

Uiteraard hebben lidstaten van de EU – sedert meer dan een halve eeuw trouwe bondgenoten – onder de gewijzigde power elite van de neoconservatieven zeker geen rechtstreekse oorlog van Amerika te vrezen, maar er bestaan wel plannen, uitgetekend door het PNAC,

om desgevallend ook Noord-Korea (ondertussen een nucleaire mogendheid) en Iran aan te vallen. Het volstaat dat dit soort oorlogen de grootmacht in opbouw – China dus – in het verkeerde keelgat schiet opdat Europa omwille van zijn aloude bondgenootschap met de wereldleider, betrokken geraakt in een derde wereldoorlog. Die is waarschijnlijk veel minder denkbeeldig dan de man of de vrouw in de straat zich weet voor te stellen. Een geglobaliseerde wereld, geleid door een grondig gewijzigde power elite, is zeker onveiliger geworden dan voorheen toen de Amerikaanse buitenlandse politiek nog een *bipartisan* karakter had. De oprichting van een internationaal gerechtshof dat staten kan veroordelen voor nodeloos oorlogsgeweld is door de Verenigde Staten altijd hardnekkig tegengewerkt. Van de democraten, die straks de puinhopen veroorzaakt door het triumviraat Bush-Cheney-Rumsfeld mogen opruimen, kan verwacht worden dat ze zich allicht minder stug zullen opstellen indien zo'n internationaal gerechtshof opnieuw ter sprake zou komen. Maar allicht is dit slechts een illusie en laat een nieuwe president van democratische huize niet toe dat zijn voorganger voor zo'n tribunaal wordt gesleurd.

Bij dit alles heeft de UNO ongelofelijk veel gezichtsverlies geleden. Een UNO die nog steeds wordt gedomineerd door de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog is volkomen uit de tijd. Het is een oligarchische internationale organisatie die vooral de belangen van zijn vijf leden met vetorecht dient. De UNO is in die vorm al lang niet meer een supranationale instantie die oorlogen helpt voorkomen. Wil men in de huidige postmoderniteit in een geglobaliseerde wereld, gekoloniseerd door Amerika, het oorlogsgevaar reduceren dan is een dringende hervorming van de UNO van vitaal belang. In dat verband zijn verschillende opties mogelijk, bijvoorbeeld een UNO met tien vaste leden die allen stemrecht hebben, en die geen oorlog duldt tenzij dat een dubbele drievierden meerderheid ermee instemt. Elk van de vaste leden zou een vetorecht moeten krijgen en geen veto zou mogen worden aanvaard als bijvoorbeeld niet minstens een meerderheid van vaste leden daar een gebruik van maakt. Ook moet een democratische UNO een goed uitgerust vredesleger hebben. Al die dingen zijn in theorie mogelijk, maar de kans dat van dat alles één morzel wordt gerealiseerd is in praktijk zo goed als onbestaand.

Er is dringend nood aan een tweede wereldleider naast de Verenigde Staten. Zolang dit niet gebeurt kan een pervers geworden power elite de rest van de wereld naar zijn pijpen laten dansen. En als het gebeurt dan hebben we nog steeds niet de geringste zekerheid dat een tweede medespeler het status quo zal willen doorbreken. Zo is Poetin in Rusland aardig bezig om zijn lokaal monopolie van aardgas en petroleum te verzilveren in een nieuw machtsblok. Maar wat garandeert ons dat diezelfde Poetin de wil zou hebben de internationale instellingen te democratiseren? Ook wordt er gesproken over China, waar de economische groei indrukwekkend is als de toekomstige grote medespeler op het wereldtoneel. Maar welke garantie hebben we dat China enige inspanning zou doen om de wereldinstellingen te democratiseren? China heeft er immers alle belang bij zijn macht te stabiliseren in plaats van die te laten uithollen door potentiële democratische meerderheden.

Van Europa werd veel verwacht, maar nu de EU het transatlantisch verdrag heeft aanvaard heeft Europa zich gedegradeerd tot de willige hoer in het kozijn van het Amerikaans militair-industrieel complex. Dit Europa vertikt het een eigen zelfstandige militaire macht uit te bouwen – een macht die niet langer voortdurend moet rekenen op Amerikaanse hulp of hulp van de NATO. Na de Val van de Muur had diezelfde NATO trouwens geen enkele bestaansreden meer, maar de militaire vleugel van de power elite wil die NATO met alle macht in leven houden omdat ze op de eerste plaats een oorlogsmachine is.

Een analyse van de huidige internationale betrekkingen in de geglobaliseerde wereld leidt tot een gevoel van verpletterende machteloosheid. Ieder rationeel mens ziet helder in dat

alles grondig anders moet, maar wat vermag dit tegen een wereld die gedomineerd wordt door de autistische politiek van een paar dozijn perverse politici, ex-generaals en ex-admiraals die alle beslissingen nemen. Je kan dan desnoods wel oproepen tot een wereldrevolutie maar welke kansen biedt dit in een wereld die bulkt van Amerikaanse, Britse, Franse en Chinese wapens? Voorts vervullen de *mainstream* media lang niet de rol die van hen zou kunnen worden verwacht. In plaats van kritische duiding spelen de *mainstream* media zowat overal het spel aan de zijde van de wereldleiders. Welke TV-zender durft openlijk te zeggen dat de Verenigde Staten onder Bush zijn verworden tot de grootste schurkenstaat in de wereld? Welke populaire dagbladen of magazines durft het triumviraat Bush-Cheney-Rumsfeld en hun geestelijke vaders Wolfowitz en Rove te ontmaskeren als ordinaire oorlogsmisdadigers?

We blijven leven in een hedonistische samenleving van brood en spelen, waar ondanks alle communicatiemiddelen de massa nog steeds even dom wordt gehouden. Voor de postmoderne mens is wat in het Midden-Oosten gebeurt, op Amerikaans bevel gebeurt, de ver van mijn bed show. Het interesseert de hedonistische mens van vandaag geen ene snars. Als hij maar zijn nieuwe BMW, zijn nieuwe TV, zijn nieuwe CD speler, zijn nieuwe seksspeeltjes kan blijven kopen. De postmoderne hedonistische mens is een zelfingenomen zombie die de ogen keihard sluit voor al de ellende in de wereld – een mens die redeneert in egoïstische termen van “Als wij het maar goed hebben.” Je zou van minder moedeloos worden.